

no
da
hs
n

Caja B-9

del 25 de 114

ver quan grande es, y quan famosa ha de ser la mano de

efectuado,

aquel

-jip

muchos Efudianes, que
untaron por la puerta del
que esta arimada al Ba-
Llegò el Santo mogo à ver
el fingido muerto, levantò los
ojos al puerro y conzedò verda-

de

ado

a. Alsi
cur-
o

trás los

Index operum que hic continentur

- V. Summa Fratrum Predicatorum in Provincia Hispania, Theologiae, Propheciae aduersus quosdam assertus Ludovici Molinae de Societate, quos defendit in corda liberi arbitrii ex grae domis et ca. aliis ex de concilio, Sectariorum de ead. Societate.
- Allegaciones S^{ri} et Doctorum quas afferunt Molina et S^{us} ad probandum
- 27. Aux³ et aux⁴ scholasticorum voluntate in clari, et responsio eius singula loca
- 27. Illustratio etq. R^{is} Dⁿⁱ Cardinalis Gregorius S^{ti} Off^{is} Inquisis
- 33. In Dominici Pannes in nullas p^oas que in eius commentarijs in 19 p^o et in 2.2.
- 32. Controversie inq. P^{res} Dominicanos et Soc^{is} Jesu conc^o h^{er}esim e: an danda sit aqua scholasticorum et motio physica ad eos eff^{us} determinans voluntate n^{ost}ra ut illi ex n^{ost}ri vol^unt nec dissentire poss^ut nec leg^{is} abjic^{er}ent?
- 39. R^{es}ones que psuadent oportere ut a S^{mo} D. R. Greg. 14 postulet, ac si illi postulet dendi typis excusos, mateq. p^{ro} grae.
- 40. Idem ad in num^o 32.
- 43. Causa sententiae Ludovici & Molinae in ma^o & aux^o que est p^{ro} P^{ro} cano, et soluta stovetur.
- 44. An ad actus sup^{er}naturales elidendos necessarij ponenda sit in humana vol^untate aliqua gra^o ad se se eff^{us}, ut eis postea vol^untate repugnare n^{on} poss^ut nec illi abjicere.
- 45. Idem ac in preced^o num^o.
- 47. Propos^{it}io quae sententia plurimorum P^{ro} Societatis stinet.
- 48. Propos^{it}io quae in sententia multorum P^{ro} Dominicanorum pluribus Societatis P^{ro} minime probant.
- 49. Causa, propter quam sententia & physica praedictae Societatis P^{ro} Sibi se- guenda n^{on} putant, n^{on} modo loquendi probandi.
- 50. Propos^{it}io interroganda.
- 51. Responsio P^{ro} Societatis ad praedicta propos^{it}iones.
- 52. Responsio Fratrum Predicatorum ad praedicta propos^{it}iones.

- 169. Sententia PP^{ij} Predicatorum & responsio PP^{ij} Societatis circa 8 quest^{es}.
- 166. Propos^{itio} in quibus conveniunt, et differunt Dominici, et Jesuita.
- 166. Propos^{itio} PP^{ij} Predicatorum quibus eorum sententia continet.
- 167. Responsio ad eorum responsa.
- 168. Propos^{itio} quibus in p^{ri}ma questione & officia D^{omi}ni orna PP^{ij} Predicatorum a sua sententia discrepare putamus.
- 169. Scholastica sententia.
- 172. Propos^{itio} PP^{ij} Predicatorum.
- 181. Resp^o PP^{ij} Societatis.
- 188. Inq^uis^{itio} proposita ab Illustr^{issimo} Madruco ad PP^{ij} Predicatorum, et PP^{ij} Societatis.
- 207. Responsio PP^{ij} Societatis.
- 204. Resp^o ad proposita PP^{ij} Predicatorum.
- 206. Resp^o ad tria proposita p^{er} Joanne Vincentio.
- 214. Epistola Illustr^{issimo}mi, et PP^{ij} Cardinalis Congregationis S^{an}c^ti officij inquisitionis.
- 233. Procos^{itio} p^{ro} libero arbitrio.
- 242. De modo operandi intellectus, et q^uo operabur.
- 250. Vt^{rum} motus efficax, quo Deus movet homⁱⁿe volens ad actus bonos, ita detinet, ut volens n^{on} possit resistere.
- 259. De efficacia D^{omi}ni auxilij.
- 267. De libero arbitrio.
- 265. Inversa int^{er} PP^{ij} Dominicos, et Jesuitas, ad quodam proposita cap^{it}ul^o revocat.
- 270. De Efficacia, et inefficacia auxilij.
- 288. De discordia, atq^{ue} concordia liberi arbitrij.
- 298. Memorial^{is} Et M^{ons} Nicolao Pichante Americano.
- 299. Confusa in Vt^{rum} Causa ad varij^{as} auth^{orit}ates.
- 318. Deus p^{ro} libero arbitrio non digna.

27. De libertate procer.
38. An ad elliciendo actus supernaturales ponenda sit gratia in volar ab initio
efficax.
32. Lectorum super proemio Theophrasti, et super libro 12.

181 Troy wt. + 23 en bl.

30 Mayo - 1912

[Faint handwritten scribbles]

(1)

Summa Apologia Fratrum Praedicatorum
 in Provincia Hispaniae, sacrae Theologiae
 Professorum, aduersus quaedam assertiones
 Ludouici Molinae de Societate Iesu,
 quas defendit in concordia liberi ar-
 bitrii cum gratia donis, et contra
 alios eiusdem Concordiae sec-
 tatores, et defensores de eade
 Societate.

Achris.

Be

Ad Ill^{mu} et R^{mu} Dnum D. Fr^m Michaellem Bonellum
 S. R. E. Card. Alexandrinum ex ordine Praedicatorum
 assumptum, atq^e eiusdem ordinis protectore^m vigi^{mu}.

Del

Argio

lego

In qua

1° Primò referuntur, et impugnantur quaedam assertiones Molinae,
 et sectatoru^m illius fol. 3°.

2° Constituantur quaedam observationes ad intelligentiam status
 cause, qua inter Theologos ordinis Fratrum Praedicatorum, et
 D. Molinam uersatur. fol. 19.

3° Respondetur ad arg^{ta} Molinae, et ad uaria loca Sanctoru^m, et Scolo-
 lasticu^m, qua falso pro se idem Molina, et defensoris eius adducit fol. 22.

Omnia subiicimus correctioni S. R. E. atq^e S^{mi} D. N. Clemetis
 Octaui iudicio Sumiliter submittimus.

^{mo} ^{mo}
 Dno. Fratri Michaeli Bonello. Cardinali
 Alexandrino, ex ordine Prædicatorum assumpti
 eiusdemq. Protectori dignissimo, fratris;
 Didacus Alvarez eiusdem ordinis
 sacra Theologia Professori summo
 felicitatem exoptat

Provincia Hispaniæ Ordinis Prædicatorum, innumeris beneficiis a Vra Do-
 minatione aucta, et decorata, in Alma Vrbis hoc unum superest cui fugiū in
 omnibus causis, qua apud S^m D. N. Clementem octaviū tractanda se
 offerūt, ut ad Vram Illma Dominationem, tanquam ad Protectorem vigilan-
 tissimū, recurrat. Id quod nunc confidenter facit, et humiliter in re
 gravissima, et non solum Prædicatorū Ordini, sed etiam universali Eccl^e
 ualde necessaria; cuius decisionem ad pedes S^m D. N. revoluti, expecta-
 mus, et suppliciter petimus, uestrū ad id opportunū auxilium implorāti.

Ante annos quindecim quædam sacra Theologia Professoris e Religione Socie-
 tatis Iesv tentauerunt Hispania nouū modum concordia liberi arbitrij, cū
 diuina providentia, cum diuina gratia donis, cum æterna prædestinat^e
 Dei, in Scholam Theologorū, præcipue Salmanticensium, et Valoletanā
 introducere. Id quod non sine scandalo eorum, quæ in doctrina S. Thomæ,
 et S. P. Augustini uersati erant, factum fuisse, nobis sumum est. Nam
 statim non solum ordinis Prædicatorum Theologi, uerum etiam abij
 grauissimi Salmanticensis uniuersitatis magistri, nouam illam
 doctrinam, tanquam erroneam, ac de Pelagianorū reliquijs deriuatā,
 ad sacros fidei censors defrendam esse iudicauerūt. Quo factum est,
 ut Sancta Inquisitionis Vallisoletanæ Iudex insignis, Joannes
 Aretius, uir ingenio, literis, prudentia, et omni uirtute præstans
 Salmaticam cuius rei inquirendæ, et examinandæ causa, missus fuerit.

Statu cas agerit.

Qui diligenti examinatione de assertionibus, et assertoribus facta,
omnes Sacrae Theologiae Salamaticenses Magistros in unum congregatos
consultuit; qui omnes temeritatis, et erroris nota istam doctrinam sub-
scriptis nominibus dignam esse iudicauerunt. Quamobrem noua concordiae
assertores tametsi siluerunt. D. Valerius Ludouicus Molina Theologus So-
cietatis Iesu Libellum de praedicta noua concordia, praesertim tam
philosophia, quam Theologia inauditis fundamentis, apud Lusitaniam
conseripsit, atq; in publicum edidit. Libellus iste nouae maioris
scandali causa fuit, grandemq; dissensionis materiam fere in tota
Portugallia, et Hispania dedit. Etenim cum a quibusdam sacrae
Theologiae Professoribus Dominicani Institutii Concordia illa noua
liberi arbitrij cum grae donis impugnaretur in Scholis, et multa pro-
positiones, quas in praefato Libello P. Molina aseruit, temeritatis,
uel erroris nota miserentur; surrexit Valoleti in Collegio S. Grego-
rii Societatis Iesu quidam Theologus eiusdem Societatis nomine
Antonius Padilla eiusdem Collegij sacrae Theologiae Doctor, qui Sabbatho
die quinta mensis Martij 1594. publicis Conclusionibus Hispaniarum
Lunici dicatis, quas praesens, ut magis diuulgarentur,
mandauit, constanter aseruit, et defendere in eodem Collegio So-
cietatis conatus est omnes, et singulas propositiones, quas in praefato
libello de Concordia liberi arbitrij P. Molina docet, ueras esse, et
probabiles, neq; aliqua nota, aut censura dignas. De per Theo-
logos Dominicanos, qui ex Collegio S. Gregorij, et Conuentu S.
Pauli Valisolebani praefatis conclusionibus praesentibus fuerunt,
et eas suis argumentis impugnauerunt, ad Sacrum Tribunal
Inquisitionis delata, iussu Supremi Senatus Regni Hispaniae
eiusdem Sanctae Inquisitionis prouitum est, ut omnes
uniuersitatis, et ceteri doctiores eiusdem Regni, atq; aliqui
Sacra

Sancti Theologiae Magistri Dominici Prædicatorum Provinciae Hispaniae
mandatantiam circa prædictas adquisitiones Molinæ, et præsertim circa
efficaciam auxilij Divini, quam ille negat, subscriptis nominibus præ-
sentes quod statim P. Provincialis Hispaniae executioni mandavit.

Unde ex sua provincia octo ex Doctores scilicet Theologos, qui suos tractatus
circa efficaciam, et inefficaciam auxilij Divini, et alias propositiones
Molinæ ederent. Hi fuerunt Fr. Joannes de Villa Franca Magister, Frater
Dominicus Bagnis Magister, et in Universitate S. Salmaticensi quinquarius
sacrae Theologiae Professor, Fr. Didacus de Langras Magr, Fr. Petrus de
Herrera Magr, et in eadem Universitate publicus Theologiae professor,
Fr. Petrus de Ledema Magr Cathedralicus Salmaticensis, Fr. Didacus
Alvarez Magr, et Sactor Theologiae S. Pauli Valisoletanæ, Fr. Christopho-
rus Rodriguez Presentatus, et Prior, et Fr. Didacus Hugo Presentatus,
et Regens Collegij S. Gregorij Valisoletanæ. Hi omnes singulares tractatus
de argumentis suprapositis conscripserunt, et proprijs nominibus subscripse-
runt, illos suo P. Provinciali offerentes, quos idem P. Provincialis
ad supremum in Hispania Inquisitionis Senatuum statim detulit, et mirum
est, qualiter prædicti octo sacrae Theologiae Professores, qui suos tractatus
ad invicem in suis domibus separatim, et absque mutua consul-
tatione dictauerunt, in unam tamen sententiam conveniunt, stylo

Mag. octo Hispanie
sane Apologia con-
scripserunt.

omnibus, et eorum ordine differens. Quæ res antiquæ veritatis,
sanæ doctrinæ ex S. Patribus acceptæ certissimum iudicium est.
Tamen quia nimis prolixum videbatur, tot scripta varia de eadem
perlegeri, supremus Hispania Inquisitionis Senatus prudentissime
iudicavit, ut omnes illi octo tractatus in unum à suis auctoribus con-
flarentur, qui cuius causæ statum compendiosius, et apertius contine-
ret. Id, quod ex Consilio Patri Capituli Provincialis Segovici celebrato
mense Aprilis 1595. P. Provincialis, J. Joannes de Villa Franca Magr.

J. Dominico Bagnes commisit, assignans illi in Socium Fr. Andream Alua:
res. Mag^m. Hi duo Patres acceptis, et singularibus tractatibus per
quatuor menses continuis in eadem cella concurrebant, et predictos tra-
ctatus summa attentione perlegendo, et illis diebus annum componere-
runt, et subscriptum nominibus omnium fere theologorum, et Theo-
logorum Provinciae Hispanicae tradiderunt prefato P. Provinciali, qui
eundem tractatum statim ad Inquisitionis Senatuum transmissit, sed
quoniam predictus tractatus Apologeticus longo utroque uiginti duarum
propositiones Molina refert, et impugnat, et censurae erroris condemnat,
ne molestum sit tam longum tractatum perlegere, convenientius epis-
tolarum, si breuem summam illius ^{per} ^{se} ^{magis} differrent, ut nomine
omnium Theologorum Provinciae Hispanicae, qui tunc Apologiam con-
scripserunt, et approbaverunt, illam ante pedes S^m. D. N. Clementi
octavi contribuat, et S. B^{ne} humiliter petens, ut causa haec non pendeat,
sed quamvis fieri poterit, eam diligenter examinari faciat, et exa-
minatam definiat. Manifestum namque periculum ex dilatione ipsa
in hac parte immineere uidemus, atque ipsa experientia conspiciamus,
si quidem iuniores Theologi, qui iuuentutis animositate noua que-
runt, atque curiosa in mysteriis tam difficili ad intelligendum, facile
complectuntur, cum magna postea difficultate, si semel uenenus
alicuius falsa doctrina imbiberint, ueram, et antiquam liberi
arbitrij cum gratia donis concordiam amplectentur. Atque utinam
interim uulgaribus uiris, ac feminis noua doctrina circa prefatam
concordiam minime noceat; Dum quidam eius Sectatores in His-
pania sub pietatis specie illam uulgo persuadere conantur, et uac-
cior impugmando libros probabilem reddere, atque Fratres Praedicato-
res, quasi destructores liberi arbitrij accusant, atque infamare con-
sulant; cum tamen illi libertatem arbitrij iuxta antiquam

gines. 1510. pall.
ma. 1510. 30. 2. 1. 1. 1.
1510. 1510.

Sanctorum Patrum doctrinam defendant. Suscipe igitur, Benignissime
 Princeps, praesens Opusculum, quod Provincia Hispania pietatis
 Zelo Vra^m Illma D. offert, et studium, quod in Saeparte ad nostra fidei
 exaltationem, et S. R. E. obsequium libentissime impendit. Nunqua
 enim haec hactenus Praedicatorii familia sacro Inquisitionis Tribunali de-
 feuit; nunquam illud sefellit, nunquam frustra latrans comperta est; sed
 semper de Ecclesia Xpi benemerita fuit, et nunc benemereri usq; ad san-
 guinis effusionem, si opus fuerit, iuvanti Domino, exoptat, atq; promittit.
 Suscipiat nos Vra^m Benignitas pro Catholicis veritatis, pro antiquarum
 traditionum defensione uestri auxilium implorantes, atq; Deus Opt^s Max^s.
 per Iesum Xpum D. N. ad sui nominis gloriam, et laudem, Vram Dnat^{em}.
 incedumen seruet, ut tandem post multos annos in suprema felicitate
 condituet.

Pa Prop^o Molina

Prima Propositio Molinae

Si duo aequales per omnia in omnibus conspiciant eandem mulierem pulcherrimam, uenire potest a sola libertate arbitrij utriusq; ut unus consentiat in peccatum carni concupiscendo, alter non item. Habet haec uerba Molina in Concordia liberi arbitrij q. 14. ar. 13. disp. 12. pag. 53. et dicit illam esse D. Augustini lib. 12. de Ciuit. Dei c. 6. Ex quibus uerbis statim inferit Molina hanc propositionem, eademq; est ratio de eodem modo affectis, aequaliterq; a Deo ad fidem uocabis: Pro sola namq; eorum libertate potest eueniri, ut unus amplectatur fidem, alter uero eandem contemnat.

Censura

Haec assertio erronea est, et de Pelagiana haereticis reliquijs. Et probatur ex illo loco p. ad Cor. 4. quis. n. te discernit? quid autem habes, quod non accepisti? Si autem accepisti, quid gloriaris, quasi non acceperis? quibus uerbis determinat Apostolus, quod fidelis discernitur ab infideli ex Dei dono gratuito. Quod quidem misericorditer donatum est fideli; non aut infideli; et tamen praefata assertio docet constantibus auxilijs, et donis Dei omnino aequalibus per omnia, et in omnibus in duobus hominibus eueniat aliquando, quod pro sola sua libertate, fideli, conuertitur in tali cara, et non pro speciali Dei dono accepto, quod alter non habet, sola libertas arbitrij illum discernit ab infideli, et non Dei donum; quod est erroneum, et contra auctoritatem Apostoli inductam.

i. Cor. 4.

lumen i.

si unus conuertatur, alter non si enim pro sola sua libertate

Confirmatur, et ostenditur uis cuius argumenti ex Diuo August. lib. de praedestinatione Sanctorum cap. 5, ubi explicans b. Admonitionem Apostoli modo inductam, sic ait: Numquid per ego dona, quae omnibus communia sunt hominibus, quis dixit: quis enim te discernit; et deinde

D. Aug.

addidit: quid autem habes, quod non accepisti? prout quisque dicere
inflatu aduersus alterum, discernit me fides mea, iustitia mea, uel ali:
quid ab alio: talibus occurrit cogitationibus bonis. Doctor inquit,
quid in te habes, quod non accepisti a proxiimo uel illo, qui te discen:
dit, ab alio, cui non donauit, quod donauit tibi? Sact. Augustinus.
quibus uerbis, respondit S. Doctor, quod secundum Apudolum aliqua
speciale donum accepit a Deo ille, qui conuertitur, quod non accepit,
qui non conuertitur, et quod per illud donum Dei speciale discernitur
ab alio, et non pro sola sua libertate. Illa q. pro pos. pro sola sua liber:
tate unus conuertitur, alter non stans auxilijs Dei omnino
equalibus per omnia, et in omnibus, contradicit Apudolo.

Præterea D. Ambr. lib. 9. de uocatione cap. 9. idem Apli testimo:
nium explicans, eam nr̄am censuram confirmat. Sic. n. ait Ambr. con:
tra erectionem de lib. arb. gloriantem, illam demittere sententiam Apli
dicentis, quid habes quod non accepisti? Si autem accepisti, quid gloriaris,
quasi non acceperis? Igitur profunditas illius questionis, quam se:
culorum admirationem Apudoli impenetrabilem confitemur, per liberi
arbitrij uelle, et nolle non soluitur, quia licet uita homini bonum nolle,
tamen nisi donatum non habet bonam uelli. Sact. Ambrosius. Non
q. idem conuertitur pro sola sua libertate, sed, quia uult uti auxilio
sufficiente (ut dicit Molina), sed quia speciale Dei donum efficax ac:
cepit, ut conuertetur, quod non accepit alter, alias profecto
quæstio illa, quare unus conuertitur, alter non, sufficienter
solueretur per uelle, et nolle liberi arbitrij nostri, quod est contra
Apudolum, et D. Ambr., neq. esset quæstio illa adeo impenetrabilis,
ut dicunt Sancti.

2.º Prob. ex illo celebri testimonio Apudoli ad Rom. 9. non est
uolentis, neq. currentis, sed Dei miserentis, quod explicans D. Ansel.

D. Amb.

Nom. 9.

D. Anselm.

Calum. 2.

lib. de grā, et lib. arb. c. 3° sic ait. Fuerunt quidam superbi, qui totam
 efficaciam in sola libertate arbitrij consistere sunt arbitrati, et paulo post
 loquens de illis, qui conuertuntur ad Deum, et bene operantur, subdit.
 Totum impetrandum est gratia, quia neq. uolentis est, quod uult, neq. uolentis
 uolentis, quod uult, sed miserentis est Dei; Omnibus enim concessit.
 Et solo Deo dicitur, quid habes, quod non accepisti, quibus uerbis aperte
 docet, speciali Dei grā esse impetrandum secundum doctrinam Agli,
 quod ita uelit conuertis ex Dei dono, quod accepit ille, qui conuer-
 titur, non autem alter; Non ergo unicus conceditur pro sola sua li-
 bertate, ut dicit Molina, stantibus auxilijs Dei omnino equalibz.
 3° Prob. Hae censurae ex rationibus, et testimonijs scripturae,
 et concilionū, quae adducuntur in censura 2. et 3. et 4. propositionis
 Molinae, in quibus precedentem magis aggrauat, et confirmat.

2^a Propositio Molinae.

Cum auxilijs ex parte Dei, cum quibus unus iustificatur, et saluatur,
 alius pro sua libertate nec iustificatur, nec saluatur. Nec dubitandum
 est, multos torqueri apud Inferos, qui multis maioribus auxilijs ad sa-
 lutem a Deo donati fuerunt, quam multi, qui in Coelo diuino conspectu
 fuerunt. Et post pauca: Sed quod si cum maioribus auxilijs pra-
 destinati, et salui non fuerint; illi uero cum minoribus praesenti-
 crati, et salui fuerint; non aliunde fuit nisi quia illi pro maiore
 libertate nobiscum ita uti suo arbitrio, ut salutem conseque-
 rentur eternam; si uero maxime. Haecenus Molina in Concordia
 q. 23. ar. 4. disput. 1^a memb. ii. q. 5. postremo pag. 477.

Censura.

Hae assertio erronea est, sicut praecedens, et Egeti Pelagianoru magis propinqua

et in eo quod asserit non aliunde provenire, quam ab innata arbitrij
libertate, quod cum minoribus auxilijs dicitur gradatim a Deo, et sal-
vatis, ille vero cum maioribus auxilijs non, aperte videtur praedes-
tinationem, secundum salutem ad innatam libertatem nobis arbitrij:
quod est Pelagianum, et contra in Thomae loco supra innoto.
imo ut docet ex arbitrio quod ab innata libertate nisi arbitrij, et non
aliunde habeat providentia Dei circa electos, quod est de facto praedes-
tinationis, ac per consequens sequetur, quod Deus maxime gradatim
venit absolute et efficaci voluntate, quod errorum esse patet infra
in censura. ^{cap. 7.} indignus creditur, videtur. ^{cap. 7.}

Posterea assertio praefata tribuit tantum Deo auxilium sufficientem,
quo homo bene poterit operari, et salvari: actualem vero operationem,
et bonum usum illius auxiliij tribuit nisi lib. arb. tantum pro in-
nata sibi libertate, cum ait non aliunde provenire, quam ab innata
eiusdem arbitrij libertate, quod cum minoribus auxilijs sufficientibus
iste salvatur. Hoc autem asserere est expressum dogma Pelagij, ut clare
constat ex verbis illius, quae refert D. Aug. tom. 7. li. v. de gra Christi
cont. Pelag. et Galat. c. 4. Nos inquit Pel. sic tria ista distinguimus, et
certum velut in ordinem digesta partimur. 1. loco posse statuimus:
2. velle: 3. esse: posse in natura, velle in arb., esse in effectu locamus. 1.
illud, i. posse, ad Deum proprie pertinet, qui illud creat. suae contulit:
Deo vero reliqua, hoc est, velle, et esse, ad hominem referenda sunt,
quia de arbitrij fonte descendunt. ergo in voluntate, et operi bono laus
hominis est: immo et hominis, et Dei, qui ipsius voluntatis, et operis
possibilitatem dedit, quia ipsam possibilitatem grae suae adiuvat semper aux.
quod vero homo potest velle bonum, atque perficere, solius Dei est, potest itaque illud
unum esse, etiam si duo ista non fuerint; ista vero sine illo esse non
possunt. Itaque liberum mihi est nec voluntatem bonam habere,

D. August.
Verba Pelagij.

nec actionem: nullo autem modo possum non esse possib^{tem} boni: inest
 mihi, etiam si nolueris; nec obium tui aliquando in illo nat^a creipit.
 quem nobis sensum exempla aliqua faciant elatorem quod possumus
 uidere oculis, nium non est: quod uero bene, aut male uidemus, hoc nium
 est: et generaliter conuersa complectar; quod possumus omne bonum facere,
 dicere, cogitari, illius est, qui hoc pons donauit; qui hoc pons adiuuat.
 quod uero bene uel agimus, uel loquimur, uel cogitamus, nium est; quia
 hoc omnia uertere etiam in malum possumus. fact^s Pelagius. Certe si aucte
 inspiciantur uerba Pelagij, parum, aut nihil differre uidentur a uerbis Molinæ.

Conferunt^r uerba
 Pelagij cum uerbis
 Molinæ.

sicut. n. Pelagius fatetur, quod auxilium sufficiens tribuens sibi pons operari,
 ad Deum referendum est; qui illud creat^a sua contulit: sed qd^a ille actualiter
 bene operetur cum illo auxilio, ad hominem referendum est; quia di' ar:
 bitrij fontis descendit. Ita similiter Molina tantum tribuit Deo auxilium
 supernaturali sufficiens, quo homo potest iustificari, et saluari: sed
 quod actualiter per illud auxilium operetur, et saluetur, in solam arbi:
 trij libertatem refert in asertione, quam impugnamus: cum ait, id
 non aliunde esse, nisi quia pro innata libertate: iste uoluit uti aux:
 suff^{ti}. Ecce Molina fatetur, quod actualis operatio descendit ab innata
 arbitrij libertate, et non aliunde: Pelag^s uero inquit, qd^a descendit
 de arbitrij fontis: quod idem est.

Nec ualeat aduersarioru solutio, quod sciz Deus illum, qui conuer:
 titur, adiuuat speciali influxu gra^a simultaneo, et coadiuuante;
 et ideo actualis conuersio in Deum, et hominem referenda est, immo
 in Deum principaliter: Hæc, inquam, solutio non ualeat. nã et Pelagius
 præter auxilium sufficiens, quod dat homini posse bene operari, ponit
 concursum Dei simultaneum, quo ipsam possibilitatem operandⁱ,
 gratia sua semper adiuuat auxilio: similiter etiam fatetur Pelagius,
 quod in opere bono et est laus hominis, et Dei, quia dedit creatura

posse operari, et illud posse adiuvat, cum actualiter bene operatur.
Nihilominus enavit Pelagius, quia dixit ipsum actualiter opus bonum,
quo homo de facto ad Deum conuertitur de arbitrij fonte descendere.
Ergo etiam enavit Molina cum Pelagio asserendo non aliunde proue-
nire, quam ab innata arbitrij libertate quod ille bene operetur con-
uertatur, et saluetur cum minoribus auxilijs Dei sufficientibus, que
Eomin. tribuunt posse bene operari; alter uero cum maioribus au-
xilij damnatur. ¶ Nam si prouenit a speciali influxu gratie, quod ille
conuertatur, et saluetur cum minoribus auxilijs, 1.º iam prouenit
aliunde, quam ab innata, et sola arbitrij libertate.

Præterea nam prædicta 2.º assertio tollit, et negat donum perse-
uerantia. 3.º est erronea. Anteced. prob. quia si non prouenit
aliunde, quod ille cum minoribus auxilijs saluetur, nisi ab innata
libertate sui arbitrij; sequitur quod non proueniat a speciali dono
perseuerantia collato a Deo misericorditer illi, qui saluetur, non
autem alteri, qui damnatur. Et enim si non prouenit aliunde, quod
ille saluetur cum minoribus auxilijs, nisi ab innata sua libertate;
certè non prouenit a dono perseuerantia: nam si prouenit a
dono perseuerantia; iam prouenit aliunde: uel fateri tenetur
Molina quod ille, qui cum maioribus auxilijs damnatus est,
habuit de facto donum perseuerantia, quod et est erroneum. Et enim se-
cundum fidem Catholicam quicumq; habet de facto donum perseuerantia,
infallibiliter saluetur, ut patet ex illo Matthei x.º qui perseuerauerit
usq; in finem, saluus erit, et ex definitione Concilij Trid. sess. 6.º can.
12. Si quis dixerit iustificatum sine speciali dono Dei in accepta iust. a
perseuerare non, uel eum eo non posse, anathema sit.

Porro arguitur, donum perseuerantia est maius auxiliu Dei, absolute lo-
quendo, quam alia superna auxilia, secludendo donum perseuerantia: sed ille,

Matth. x.
conc. Nident.

qui saluatur, habet donum perseverantiae, ut constat ex locis scripturae
 et Concilij inductis: hoc autem donum non habet ille, qui condemnatur.
 1° qui saluatur, semper habet maius Dei auxilium, quam ille, qui condemnatur.
 2° non stat quod avertit 2^a prop: quod, s. cum minoribus auxilijs unus
 saluetur, et alius, cum auxilijs maioribus, condemnatur. Haec Aestura
 amplius patebit, ex impugnatione duarum sequentium proponum.

3^a Propositio Molinae.

Error est assereri dari auxilium efficax, quod ex modo mentionis diuinciat, atq; ex
 Deo ipso habeat efficaciam, neq; hoc salua fide sustineri pot. nam alia
 non saluaret libertas nri arbitrij, docet hoc in concordia q. 23. art. 4. et 5.
 disput. 1^a memb. 6. s. nonnulli, pag. 425. et 426. ats 326. et 327.

calumnia 4.

4^a Propositio eiusdem, qua magis explicat,
 et aggrauat praecedentem.

Diuisio sufficientis auxilij inefficax, et inefficax nra sententia, ab effectu, qui
 simul ab arbitrij libertate pendet, sumenda est: illudq; auxilium sufficienter,
 siue maius, siue minus, in se sit, efficax dicatur, cum quo liberum arb^m
 pro sua libertate conuertitur; cum quo tñ, nihil illo auxilio impediens,
 poterat non conuerti: illud uero inefficax dicatur, cum quo arbitrium
 pro eadem libertate non conuertitur, cum tamen potuerit conuerti.
 Hinc 4° loco asserimus aux^o prouenientis, atq; adiuuantis, q^o, quae lege ordi^{na}
 uiatoribus conferuntur, quod efficacia, aut inefficacia ad conuersionem,
 seu iustificat^{em} sint, pendere a libero consentu, et coo^gone arbitrij nri cum
 illis; atq; adeo in libera potestati nra esse, uel illa efficacia reddere, consen-
 tiendo, et coo^gando cum illis adactus, quibus ad iustificacionem disponimur;
 uel inefficacia illa cedere, continendo consentu, aut et eliciendo contrariu
 diuinum. Haec 4^a p^oponem habet Molina in concor. q. 14. ar. 13. disp. 38. ats. 40. eam^quad
 pag. 232. ats 166.

Censura preced^{is} 3^a et 4^a Propositionis

Ista duae propositiones 3^a et 4^a in eo, quod asserunt, nullum dari auxilium, quod, ut uenit a Deo, sit efficax, uel afferat secum efficaciam ad conuertendum peccatorem in Deum, aut bene operandum, sed solum dici efficax ab effectu, quia notuam aut^m pro sua libertate bene operatur cum illis sunt errores, et de Pelagiana Haereti reliquijs.

Probat^{ur} hae Censura ex Conc^o Arauticano can. 4. ubi dicitur, si quis, ut a peccato purgemur, uoluntatem nr^{am} Deum expectare contendit, non autem etiam, ut purgari uelimus, per spiritus Sancti infusionem, et operationem in nobis fieri confiteatur, creditur spiritui Sancto per salutem dicenti, Preparatur uoluntas a Domino: et Apostolo salubriter predicanti, Deus est, qui operatur in nobis et uelle, et pro bona uoluntate: Idem habetur can. 6. si autem nullum auxilium, prout uenit a Deo est efficax, sed, ut dicit Molina, Deus dat tantum homini auxilium sufficiens, homo uero pro innata sibi libertate reddit illud efficax, strenue cum illo operando: sequitur, quod Deus nostram expectet uoluntatem, ut purgari uelimus, et non moueat illam per spiritus Sancti infusionem, et operationem, ut purgari uelit. Hoc autem est contra decretum Concilij. Id, quod apertissime conuincit legenti Epistolam Ierosolam ad Augustinum de reliquijs Pelagianae Haereti, quae habetur inter opera Augⁿⁱ to. 7. ante lib^m de predictis sanctis. Posterea probatur ex eodem Conc^o can. 6, ubi sic definitur, si quis aut humilitati, aut obedientiae humanae subiungit quae adiutorium, nec ut obediens, et humillimus ipsius grae donum esse consentit; creditur Apostolo dicenti, quid habes, quod non accepisti, et grae Dei sum id, quod sum, at uero Molina in 3^a et 4^a assertionibus apte subiicit quae adiutorium, obedientiae, et humilitati humanae dum asserit

in 4^a assertioni, quod auxilium, et adiutorium Dei est efficax non quia
 ut procedit à Deo, secum afferat efficaciam ad convertendum liberum arb^m
 in Deum, sed quia ipsum arbitrium pro sua libertate obediendo, esse cu-
 militando se committit in Deum, et sic auxilium Dei, quod tantum erat
 secundum se inefficax, reddidit efficax. hoc autem est subiectum
 militati, et obedientie humanae adiutorio Dei, quod est contra Concilium.
 Conformatur nam Concilium definit, quod non tantum potest sed etiam
 esse actualiter obediens, et humilis, et strenue operari cum auxilio
 sufficienti, est donum Dei; sed auxilium, quo actualiter peccator obedit
 spiritui sancto, vocanti, et convertitur, est efficax, si quod est efficien-
 ter ipsum convertit. q^d secundum Concilij definitionem datur ubi quod
 gratia adiutorium, quod, ut venit à Deo, sit efficax ad convertendum
 hominem in Deum.

August. 0

Posterea in Canonibus e^odem Concilij sic definitur multa sunt
 in Somno bona, quae non facit homo, nulla uero bona facit homo,
 quae non praestet Deus, ut faciat homo, q^d secundum Concilium Deus
 est, qui praestat, et facit efficaciter, format, et suadentes quod
 homo operetur actum bonum, quo in Deum convertatur, et disponit
 ad gratiam.

Haec ualeat solutio Adversarioum, quod Deus dicitur facere bona opera,
 quae facit homo, et praecipue illa quibus ad gratiam proximè disponitur,
 quia confert illi auxilium supernaturale, sufficienter, quod si homo pro
 minata libertate bene utatur, et ab in Deo aderit conferenda illi
 nouum influxum grae adiuuantis, nam hoc est incidere in errorem
 Pelagij, ut patet ex uerbis illis, cum censura 2^a propositionis
 inductis. Etenim quod homo bene utatur, auxilijs sufficientibus,
 non prouenit à sola innata uoluntate, sed à speciali auxilio gratiae Dei.

sic dicit

Posterea probatur ex Conc^o Trid^o sess. 6. de iustificatione cap. 5, ubi

si habebunt. Cum dicitur in scripturis, Conuertimini ad me, et ego conuertar ad uos,
libertatis, non ad aduocatum: cum nos respondemus, conuertimini nos domine
ad te, et conuertentur, Dei nos gratia precamur, confitemur, qui tuis uer-
bis docet finaliter, quod non tantum peruenimus Dei gratia, ut possimus
conuertari, sed etiam ut de facto conuertamur. Nam illud uerbum, Con-
uertite nos, efficaciam denotat auxilij diuini, a quo peccator habet,
quod conuertatur. Si negare auxilij efficaciam, prout uenit a Deo, est
erroneum, et asserere, quod ab arbitrio nostro habeat efficaciam de-
i auxilium. Blasphemiam etc.

Rom. 4.
D. Augustus

In preteritis quibusdam uerbis. Censura ex illo ad Rom. 4. id est ex fide
at secundum gram. firma sit promissio, super quem locum D. Aug. lib. de
predestinatione Sanctorum cap. 10. et 11. explicans illud Genes. 17. Pro-
missum Abram a Dno, Latium multarum gentium constituit, dicit,
Hoc non de nostris debuit dari, sed de tua predestinatione
promittit, et promittit, et quod ipse facturum erat, non quod homines: nam
et si faciunt homines bona, que pertinent ad colendum Deum, ipse
facit, ut illi faciant, quod precepit, non illi faciunt, ut ipse faciat,
quod promittit, alioquin, ut Dei promissa impleantur, non in Deo,
sed in hominum esset predestati, et quod a Dno promissum est, ab
ipsis gentibus redderetur Abram. Hactenus Aug. cuius doctrina
confirmatur, in ipsa uerba illa, que Dnus dixit per Prophetam, fa-
ciam, ut in preceptis meis ambulatis, et iudicia mea custodiat, atq;
faciat, ut de hoc contendit D. Aug. in uerbis inuictis colligi e sacra
scriptura, quod deus auxilium, quod, ut uenit a Deo, sit efficax
ad faciendum, quod homines facient, quod Deus precepit, uel pro-
mittit, alias non esset firma promissio Dei ex ipsa gratia, et dono
diuino, ut dicit Augustinus, sed ex libertate humani arbitrij: quod, ut
dicit Molina, facit, quod auxilium Dei sit efficax, eo quod pro immata

Cicub. 367

libertati auxilio Dei sufficienti uoluit uti strenue pro eadem innata libertate cum illo operando.

Posterea probatur testimonijs Sanctorum, qui aperte asserunt dari auxilium, quod miserit efficax ad immutandam hominis uoluntatem, et faciendum, quod bene operetur. S. Aug. id asserit tom. 7. lib. de gra, et lib. arb. cap. 20. ubi sic ait, uoluntas cuiuscumque hominis ita est in Dei potestate, ut eam, quando uoluerit, et quod uoluerit, faciat inclinari. et lib. de correct. et grat. c. 14. inquit, Deus de ipsius hominum uoluntatibus, quod uult, facit, et lib. de praed. Sanct. c. 8. dicit gratiam efficacem a nullo duro corde respici, et infra docet, quod Deus facit uolentes ex nolentibus. uideat Molina, an sit lapidei cordis, et duriores. pueno gram, quae a Deo ipso habeat efficaciam conuertendi hominem in Deum: nam illam aperte respici, cum inquit in 4. assertione, quod auxilium Dei mendicat efficaciam a nro lib. arb., et a bono, ~~actu~~ illius pro innata sibi libertati: nos aut contra affirmamus, quod liberum arbitrium mendicat efficaciam ab auxilio Dei, maxime in actibus supernaturalibus.

Testim. Sanctorum ad probandum aux. efficax. D. Aug.

D. Anselm. 3

S. Anselmus lib. de gratia, et lib. arb. id ipsam confirmat. ait. n. fuerunt quidam superbi, qui totam efficaciam in sola libertate arbitrij consistere sunt arbitrati. Superbit q. Molina, dum asserit in propo, quas impugnamus, quod liberum arbitrium pro sua libertati reddit efficax auxilium, quod, ut uenit a Deo, tantum erat sufficiens.

S. Thomas id ipsum confirmat apertissimis testimonijs, nam p. 2. q. iii. ar. 3. ait, quod unus effectus gratiae ponitur, ut bonum, quod homo uult, efficaciter operetur. ergo datur auxilium gratiae efficax, et efficaciter mouens hominem ad operandum actus supernaturalis, maxime illos, per quos ad gram disponitur, et p. p. q. 19. ar. 8. corp. sic ait, uoluntas Dei necesse actibus liberis non imponit: quod contingit propter efficaciam

diuina uoluntatis, cum enim aliqua causa efficax fuerit ad agendum, effectus consequitur causam non tantum secundum id, quod fit, sed etiam in modum fieri, uel esse, cum igitur uoluntas Deit efficientissima, non solum sequitur, quod fiant ea, quae Deus uult fieri, sed quod eo modo fiant, quo ea fieri uult: uult autem quaedam actiones fieri contingenter, et libere: et ita ab efficacia diuinae uoluntatis habent, et quod tales actus fiant, et quod fiant libere. Haec D. Thomas. Idem docet p. p. 83. a. p. ad 5^m quod claret contra 3^{am} et 4^{am} assertionem Molinae dici potuit? fatetur n. d. Tho; quod ab efficacia diuinae uoluntatis habet efficaciam nunc liberum arb^m, ut libere suas act^{es} operetur non q. d. a. u. p. Dei efficax, quia nunc liberum arb^m illud facit efficax, ut dicit Molina, sed quia ipsum auxilium efficaciter mouet liberum arbitrium.

D. Cyrillus. Dicitur et Cyrillus in lib. de adorat^o et cultu in spiritu et ueritate expressis uerbis distinguit, et concedit 2° Dei auxilium, aliud sufficiens, et inefficax, aliud uero efficax eo modo, quo schola Thomistica illud constituit, et defendit contra Molinam, sic n. ait D. Cyrillus, Deus non solum uentri nos stimulat, et adhortationib^{us} menti immittit, ut discedamus a peccato; sed tantam benignitatem nobis etiam exhibet uniuersorum Saluator Deas, ut efficiat subsidio adiuuet, in quod scriptum est: Apprehendi manu dexteram meam, et in consilio tuo deduxisti me. Nam quoniam hominis natura non ualde generosa est, nec satis idonea, ut malum effugere queat. Duplex Deus concedit beneficium uidetur persudens admonitionibus, ut subsidium inueniamus, et fortius illud prestans, quam ut malum pressens, et uolentium preualere possit. Haec tenet Cyrillus, quibus uerbis aperte docet constituendum esse auxilium sufficiens, quod datur homini, ut malum effugere possit, et auxilium aliud efficax, quod D. Cyrillus appellat subsidium Dei fortius, quod datur homini, ut efficaciter bene operetur, et malum effugiat, ne

General Index
3° uoluntas
p. 10

D. Cyrillus.

Isal.

aduersum illum prouideat. quomodo ergo dicit Molina nullum dari auxilium,
quod, ut uenit a Deo, sit efficax!

Præterea probatur eadem sententia ex orationibus Eccl^a; quibus a Deo petit, ut
misericorditer illi concedat auxilium efficax, quo de facto bene operetur, ut
patet ex illa oratione communi, Actiones nras gustumus Dñe aspirando præ-
ueni, et adiuuando prosequi, ut cuncta nra gratia a te semper incipiat,
et per te capta finiatur, et ex alia oratione Dominice 6ª post octauam Tri-
nitatis, Deus virtutum, cuius est totum, quod est optimum, misere-
rectori bus nobis amore tui nominis, et presta in nobis Religionis aug-
mentu, ut quæ sunt bona, nutrias. Item etiam in oratione Domi-
nicæ 22^a. Petit Eccl^a; Deus refugium nobis, et uirtus adesto, pijs
Eccl^a tua precibus, auctor ipse pietatis, et presta, ut quod fideliter
petimus, efficaciter consequamur. Ex quibus uerbis desumitur argu-
mentum, si bona cuncta a Deo procedunt, si Dei est totum, quod est
optimu, ut canit Eccl^a, ergo auxilium efficax, quo de facto liberum
arbitriū bene operatur, Dei est, et a Deo procedit. Confirmatur si So-
mo pro uinata tibi libertati facit efficax auxilium, quod in se tan-
tum erat sufficiens, quid petit a Deo, quod per illum efficiatur efficax?
Eve argumentis triumphat D. Augustinus lib. de bono perseuerantiz cap. 7°.
aduersus illos, qui asserunt bonum usum liberi arbitrij, uel actualem
operationem bonam ipsius ab uinata procedere libertati, ut dicit
Molina; sic. n. ait Aug^s; quous in hac re non operosas disputationis
expectat Eccl^a; sed attendant orones suas; orat, ut increduli credant;
Deus q^o conuertit eos ad fidem; orat, ut credentes perseuerent; Deus q^o
donat perseuerantiam usq^z in finem. Hæc Aug^s; si q^o secundum Molina
non est speciale Dei donum bonus usus liberi arbitrij, et efficacia,
quam habet in operando, sed tantum procedit ab eodem arbitrio pro
uinata libertati, superflue illud Eccl^a peteret a Deo, ut misericorditer

orones Eccl^a

D. Aug^s lib. de bono
perseuerantiz c. 7.

talem bonum usum concederet, quod tamen asserere nullus audebit.

Deniq; probatur. nam ut docet S. Paulus, non sumus sufficientes cogitare aliquid à nobis, quasi ex nobis, sed sufficientia nostra ex Deo est; ergo à fortiori, efficacia, quam habet liberum arbitrium in actuali operatione maxime in operatione supernali, per quam disponitur ad gratiam ex Deo erit; alias id, quod perfectissimum est in operationibus supernaturalibus, tribueretur libero arbitrio immata libertati; et non pro speciali Dei dono, quod est Pelagianum.

S.^a Propositio Molinæ

Circa scientiam Dei mediam inter scientiam naturalem, et scientiam liberam, quam idem Molina fatetur se adinvenisse ad concordandam libertatem nostri arbitrij cum divina prescientia, et predestinatione, multa coarctat censura digna.

Dicit 1.º triplicem scientiam oportet distinguamus in Deo, nisi periculose in concilianda libertati arbitrij nostri, et contingentia eadem cum divina prescientia alienari velimus; unam mere naturalem; aliam mere liberam, qua Deus post liberum actum suæ voluntatis absq; hypothesi, et conditione aliqua cognovit absolute, et determinate ex complexionibus omnibus contingentibus, quæ nam re ipsa essent future, quæ non item; Tertiam mediam scientiam, qua altissima, et inscrutabili comprehensione cuiuslibet liberi arbitrij in sua essentia intuitus est; quid pro sua immata libertati si in Eo, vel in illo, vel etiam infinitis rerum ordinibus collocaretur, actuum esset, cum tamen posset, si vellet, facere re ipsa oppositum. Ita Mol.^a in concordia quest.^o 14. ar. 13. disp. 50. §. triplicem scientiam pag. 329.

Dicit 2.º illam scientiam Dei nulla ratione dicendam esse liberam, tum

quia antecedit omnem liberum actum voluntatis diuinae, itum etiam quia
 in potestate Dei non fuit scire per eam scientiam aliud, quam creipsa
 sciret, neq. et in eo sensu dicenda est nalis, quasi ita immutata sit a Deo,
 ut non potuerit scire oppositum eius, quod per eam cognouit. si naq.
 liberum arb. creatum ab eum esset oppositum, ut creuera potest, id igni
 sciret per eandem scientiam, non autem quod creipsa scit.

Dicit 3°. quare non est magis iniatum Deo scire per eandem
 scientiam eam partem contradictionis ab arb. creato pendentem,
 quam oppositam.

Dicit 4°. Illam scientiam Dei mediam partim habere conditione
 scire nalis, quat. prouenit actum liberum voluntatis diuinae, neq.
 in potestate Dei fuit aliud scire, partim habere conditionem
 scientie libere, quat. quod sit vnus potius partis, quam alterius,
 habet ex eo, quod liberum arbitriu. ex Hypotesi, quod crearetur in
 vno, aut altero ordine creu, esset potius facturum vnum, quam aliud
 cum vtrumuis indifferentor potest facere. omnia Sac. habet Mo-
 lina vbi supra. §. sciretabitur.

Censura dicti primi.

P^m. dictum non carit magna arrogancia, et iniuria Doctoru. eccl.^{ae},
 et Sanctor, et omnium fore Scholasticorum. Nam auctor Molina
 sibi attribuit ueram, et legnam uiam conciliandi libertatem arbitrij
 nobis cum diuina p^{re}scientia, et p^{re}destinationi; Et auidet dicere
 ante illum nunq. vni concordiam perfecte fuisse in eccl.^{ae} a Doc-
 toribus explicatam; Ceterum in p^{re}allegato libello q. 13. ar. 4°. et 5°
 disp. p^a. memb. ult^o. §. credens Aug^{us}. fol. 487. dicit Molina ex sent^a
 Augustⁱ. circa p^{re}destinationem fuisse turbatos multos viros doctos,
 ex Massiliensibus, et §. nos pro nostra pag. 489. subdit Ege uerba.

Arrogancia Molinae
 con^{tra} D. Aug^{us}:

qua scilicet doctrina circa concordiam liberi arbitrij, et predestinationis, quod
in varijs locis tradidimus: si datus, explanatq; semper fuisse, forte nec Pe-
lagiana Heresis fuisse exorta, nec Lutherani tam impudenter arbitrij
nostri libertatem aut fuisse negare, nec ex Augustini opinione, con-
certationibus cum Pelagianis tot fideles fuissent turbati, et reliquis
Pelagianorum in Gallia fuissent extincta. Haecenus Molina.
Expendant amore Dei Censores fidei, et iudicent, an Eccl^a epi ex-
spectauerit per tot saecula Doctorem Moliniam, ut hanc concordiam
exacte explicaret, quati per scripturam Sacram, per Sancta Conci-
lia, et Auctores antiquos, et potissimè per D. Augustinum, et D. Thomam
ptam concordiam Deus sufficientissime non explicauerit absq; noua illa
scientia media à Molina, et à suis adiuuentibus; quod concedere esset
blasphemum, et ponere defectum in diuina prouidentia, in ead bo-
num Eccl^a, et doctrinae Catholicae adeo necessaria; Auerere aut tunc
asserit Molina, quod ex opinione Augustini, concertationibus eius
cum Pelagianis fuerint in Gallias multo viri docti turbati, et quod
propter eandem Augustini doctrinam reliquis Pelagianis Heresis in
Gallia non fuerunt euentq; extincta, magnam iniuriam infert doctori
Eccl^a, ne dicam, blasphemiam: Haecenus ne omnes Sancti, omnes Eccl^a
Doctores, omnes Theologi, qui sine illa scientia media explicauerunt
liberi arbitrij nostri concordiam cum diuina predestinatione, et
prouidentia, fuerint in hac parte hallucinati? multo maiori iure
in defensionem D. Augustini, D. Thomae, et aliorum Sanctorum, quos D.
Molina ita irreuerentit tractat, ponet dici de eodem Molina, quod
est hallucinatus in magnitudine cuius mysterij, et nouam illius con-
cordiam causam fuisse non modice turbationis in tota fere Hispania,
et Portugallia, et utinam non maiora incommoda afferat in Eccl^a.
Quod si Pelagiani, et Lutherani quiescissent, si illis datus fuisset, et

explicatus novus modus concordia traditus a Molina, forte esset, quia
 modus ille, et Pelagianis faueri, ut et Lutheranis videtur; Pelagianis quidem,
 quia plus nimis tribuit libero arb: pro imata tibi libertate; Lutheranis
 vero, quia dum liberum arbitriū contendit statuere, illud deducit; Et enim
 liberum arbitriū, quod omnipotentis diuini, et efficaci illius, motioni
 non est subiectum, liberum arbitriū creatum non est.

Propterea quod Lutheranis faueat, et Pelagianis novus modus concor-
 dia Molinae, ex eo colligitur; nam Pelagius, et Lutherus eadem via, et
 eodem disursu in contrariis errores abierunt, uterg^{am} namq; eane consequi
 euidentem esse arbitratur; Deus predefiniuit humanos actus, et predes-
 tinauit quosdam uoluntate efficaci, et absolutas; ergo non remanet
 libertas in actibus humanis. Sed Pelagius, ut saluet libertatem arbitrij,
 negat predestinationem, et efficaciam auxilij diuini; Lutherus autem
 concedendo predestinationem, negat libertatem arbitrij; Molina uero,
 ut saluet libertatem, negat predestinationem absolutam Dei, ut pate-
 bit in propositione 7^a et similiter efficaciam auxilij diuini. Nos aut,
 et libertatem arbitrij confitemur, et efficaciam auxilij diuini, et abs-
 lutam predestinationem cum illa saluari contendimus.

Censura 2^{di} et Tertij dicti.

Dictum 2^m eiusdem assertionis quinta manifestam in se repugnantiam in-
 uenit cum doctrina eiusdem Molinae; nam primo asserit illam scientiam dei
 mediam nulla rōne dicendam esse liberam, et postea in eadem pag^a subdit
 illam scientiam, partim habere conditionem sciē naturalis, et partim habere
 conditionem scientiē liberę, que duo tibi inuicem contradicunt, nam si
 nulla rōne illa scientia est libera, ergo non est partim naturalis, et
 partim libera, sed est mere naturalis; nam scientia, que partim est libera,
 aliqua rōne habet diuilibera.

Præterea id, quod asserit idem secundum dictum, quod scilicet in potestate Dei non fuit scire per eam scientiam aliud, quam se ipsa sciverit. Pugnat etiam cum doctrina eiusdem Molinae in dicto 4°. ubi docet esse in potestate liberi arbitrii nostri aliud facere, et enim si in potestate liberi arbitrii nostri est aliud facere, sicut revera est, ergo in potestate Dei fuit aliud scire.

Præterea arguitur, nam si illa scientia Dei haberet certitudinem ex eo, quod liberum arbitriū hominis positum in tali, vel tali ordine rerum esset potius facturū eō, quam illud, sequeretur, quod scientia Dei haberet certitudinem ab aliqua causa extrinseca, non autem a proprio, et per se obiecto eiusdem scientiæ, quod est ipsa essentia divina, quod tamen asserere est blasphemum, nam tunc mendicaret Deus certitudinem ab alio obiecto, quam a se ipso. Et per hæc manet et impugnatum tertium dictum.

Præterea impugnatur: nam sequeretur ex tertio dicto, quod scientia Dei esset confusa, et indeterminata ad alteram partem contradictionis, hoc autem asserere esset ponere in scientia Dei magnam imperfectionem, imo id ponere est contra rationem scientiæ, quæ est de eis, quæ non contingunt aliter se habere, ergo

Censura quarti dicti.

Quartū dictum non caret temeritate, et accedit maxime ad errorem, et teni assignat pro causa certitudinis scientiæ Dei aliquid creatum, scilicet usum actualem liberi arbitrii positi in tali, vel tali ordine rerum.

Præterea nam epimit, et subtrahit à divina providentia, et voluntate aliquam actionem creatam, nam ponit liberam hominis voluntatem operantem in tali ordine rerum, antiquam in-

colligatur decretum aliquod voluntatis diuine circa talem operationem, quod tamen est erroneum, cum voluntas diuina sit omnium causa, que extra Deum sunt bona, ut docet D. Tho: 2^a 2^a q. 19. et ibi Theologi, ergo tenetur Molina confiteri, quod ut talis actio bona fieret in tali ordine rerum, debuit precedere decretum diuine voluntatis, ut fieret.

Ignorantia scire est semper per causam cognoscere, sed diuina scientia non potest attribui sine blasphemia, quod quia cognoscit aliquam causam extrinsecam, cognoscit effectum eius.

6^a Propositio Molina.

Circa concursu Dei cum causis secundis multa docet Molina nota, et censura digna, que non tantum Philosophis, sed et Theologis repugnant. Dicit primo Deus suo auxilio, et concursu generali non influere in causas secundas mouendo illas ad suas operationes, sed influere tantum in suas operationes immediate, et in effectus causarum secundarum, additq; alia non saluari libertatem nostri arbitrii, sed dari ansam multis erroribus. Ita dicit Molina in Concordia q. 14. ar. 13. disp. 26. §. dicendum itaq; est ubi sic ait, quo fit, ut concursus Dei generalis non sit influxus Dei in causam 2^{am} quasi illa prius ab eo mota, agat, et producat suum effectum, sed sit influxus immediate cum causa in illius actionem, et effectum. Eandem propositionem repetit disp. 27.

Dicit 2° Deum, et causam 2^{am} respectu effectus serbare, ut causas partiales non secus, atq; cum duo trahunt nauim, ita docet ubi sup^a disp. 26. circa finem.

Dicit 3° quod illud auxilium generale, et concursus vniuersalis Dei est mere naturalis, et eiusdem rationis respectu omnium effectuum naturalium, et supernaturalium bonorum, et malorum, itaut actus exi illius concursus

non habeat, quod sit magis assensus fidei, aut actus caritatis, quam in-
fidelitatis, et odij Dei, aut fornicationis pag. 151. in Antwerp.

Censura Primi dicti.

Primum dictum est expresse contra totam Philosophiam, nam per illud
eneruatur discursus naturalis rationis, quo ostenditur esse primum unum
motorem, et unam primam causam immotam, omnes alias causas
secundas mouentem. Unde Aristoteles 8.º Phys. demonstrat omnes,
quod mouetur ab alio moueri, et ex hoc infert esse perueniendum
ad unum primum motorem immobilem omnia mouentem, si aut
p.^a causa non influeret in causas secundas, neq. moueret illas ad
suas operationes, vanus esset discursus Aristot.^{is}, nec Sacerdotum de-
monstrationem naturalem ad demonstrandum Deum esse ergo.

Præterea nam de ratione causa secunda est, quod subordinet.^r
primæ causa non tantum in esse, sed in operari, etenim non tantum
effectus productus est ens factum, sed etiam ipsum agere causa
2.^a est aliquid ens in rerum natura, ergo utruq. dependet à
primo ente, et à p.^a causa, ergo prima causa influit, et in ef-
fectum, et in ipsam causalitatem causa 2.^a

Calixtinus Papa

Est et primum dictum contra expressam definitionem Calixtini Papa
primi Eugenii nominis, qui in Epistola ad Ep^{os} Galliae d. sic ait, ita
Deus operatur in cordibus hominum, atq. in ipsum liberum arb.^m,
ut sancta cogitatio, primum conciliud, omnisq. bonus motus volun-
tatis ex Deo sit. quibus verbis docet Pont.^{ifex} Deum non tantum
influeni in effectum voluntatis, sed et in ipsum liberum arbitriud,
et s. ir. quasi respondens arg.^{to} eorum, qui proterue arbitrant.^r
tolli arbitrij libertatem, si ponatur influxus efficax Dei in ipsum
liberum arbitriud. Subdit idem Pontifex, quo utiq. auxilio, et

muneri

mūneri Dei non aufertur liberum arbitriū, sed liberatur, ut fiat de tenebris lucidū, de pravo rectum, de languido sanū, de improvido provido. quid clarius contra Molinam?

Præterea nam sequeretur ex P^o dicto P. Molinae, quod quando homo pro-
ducit actum contritionis, quo ultimatiōe disponitur ad grām, operaretur
suam salutem non motus a Deo: consequens est contra expressam definit^{em}
Concilij Trident^{is} sess. 6. can. 4. de Justificatione, ubi sic Sabetur. Si quis
dixerit liberum hominis arbitrium a Deo motum, et excitatū nihil coope-
rari Deo excitanti? Anathemasit, sequela probatur, nam iuxta primū
dictum Molinae, Deus influit in effectū causae 2^e, et non in causam,
ergo quando homo subito iustificatur, sicut Paulus, producendo actum
contritionis, Deus influit in illum actum, et non in liberum arbitrium
illud mouendo.

hæc consequens con-
cessit Antonius de
Padilla Offidens Concl^o
Societatis Jesu.

Præterea idem Conc^o Trident^{is} sess. 14. c. 4. affirmat, quod attribitio, et timor
inferni non solum sunt actus boni, sed et esse donum Dei, et Spiritus Sancti
impulsum nondum quidem inhabitantis, sed mouentis, quo poenitentis adiu-
tus, viam sibi ad iudiciam parat; ergo secundum Conc^o Spiritus Sanctus
mouet liberum arbitriū, ergo influit in illud, tanquam in causam secundā,
et non tantum in effectum, ut dicit Molina. Deniq^{ue} probatur omnibus ar-
gumentis, quibus in cens^u 3° et 4° prop^o ostendimus errorem esse negari
efficaciæ auxiliij diuini mouentis voluntatem ad actus bonos.

Ex his omnibus constat dictum primum, quod modò impugnamus, non
tantum esse contra Philosophiam, sed et ex illo inferni aliquos errores
contra fidem.

Censura dicti Secundi.

Dictum 2^m magnam ponit imperfectionem in concursu primæ causæ, et déro-
gat perfectioni illius; nam facere Deum causam partialem est exprimere
concursum causæ 2e ab efficacia primæ causæ, quod sic ostenditur. Si Deus

et liberum arbitrium concurrunt ad actum fidei partialiter, sicut duo
trahentes nauim, ergo efficacia, et virtus, quam habet liberum arb^m
ad credendum, non prouenit ex motione prima causa supernaturalis,
quod est erroneum, ut supra ostentum est. Sequela tamen prob^r
nam duo trahentes nauim, ita trahent in ordine ad effectum, quod
unus non accipit uirtutem motiuam ab altero, sed ambo simul
concurrunt aequaliter ad eundem effectum: ergo.

D. Anselmus.
Præterea idem secundum dictum est expresse contra *D. Anselmum*
lib. de grā, et lib^o arb^o cap. 3. ubi loquens de illis, qui conuertunt^r
ad Deum, et bene operantur, ait: Totum imputandum est gratiæ,
quia neq^{ue} uolentis est, quod uult; neq^{ue} currentis, quod currit; sed mi-
serentis Dei, omnibus. n. (excepto solo Deo, dicitur, quid habes? quod
non accepisti! Idem dicit Bernardus in tract. de lib^o arb^o ubi do-
cet, nihil operari liberum arbitriū, quod ad salutem pertineat, quod
non sit potissime tribuendum Deo. Deniq^{ue} *D. Aug^{us}* in Enchiridion.
cap. 32. inquit, ideo Apostolum dicere non esse uolentis, ut totum
Deo detur, uideatur cuiusmodi locus Aug^{us}: clarissime enim nobis
fauet.

Censura Tertij dicti.

Tertium dictum est erroneū in fide, et probatur, nam si exui concursus Dei
non habet actus liberi arbitrii, quod sit fidei supernaturalis magis, quam
infidelitatis: ergo quod sit actus fidei supernaturalis credere Deum
vnum, et vnum habebit à libero arb^o, et non à concursu Dei, quod
est erroneum, ut patet ex definitionibus sequentibus, nam in Conc^o
Palatinum contra Pelagium celebrato, cuius meminit Aug^{us} in Epist^o iob.
et in Conc^o Africano, ubi conuenerunt 214. Epⁱ, et fuit à Pontifice con-
firmatum, ut refert Prosper in responsione ad octo cap. Gallorum, diffi-
nitum est, quod grā Dei per Iesum xpm D. N. non solum ad cognoscendā,

Conc. Palatinum

Conc. Africanum

sed etiam ad faciendam iustitiam nos per actus singulos adiuvat, ita ut tunc illa, nihil uerq; sanctaq; pietatis habere, cogitari, dicere, et agere ualeamus, ex quibus uerbis desumimus argumentum subtrahendo sic, sed credere certi mysteria fidei, est cum assensu cogitari eadem mysteria. ergo ad sic credendum, necessaria est gra Dei adiuuans, et non sufficit natura uirtus cum auxilio gnali naturali; ergo concursus, quo Deus concurrit ad actum fidei non est eiusd; conis cum concursu illo, quo ad actus mere naturales concurrat, ut dicit Molina. Confirmatur ex D. Aug. lib. de pcedet. sanctorum, ubi ait, errorem esse dicere, quod credere Euangelio predicato est nobis ex nobis, ergo est ex speciali, et supernali aux. Dei.

D. Aug.

Praeterea probatur ex Cone. Arausiano can. 6. et 7. ubi expreticum ee decernitur, si quis affirmauerit posse per natura uigorem aliquid dici, aut cogitari, quod pertineat ad salutem uitae aeternae, aut predicato Euangelio consentire, nisi p illuminationem Spiritus Sancti: ergo errat Molina asserens posse quempiam certo credere q uires natura Euangelio predicato, cum solo aux. generali, quod est ordinis naturalis.

Cone. Arausian.

Praeterea probatur ex Innocentio in Epistola ad Cone. Carthaginens., qua habetur apud Augustinum Epist. 93. et ex Zolimo Pontifici Max. in Epistola ad omnes Episc. quem refert Calixtinus in Epistola ad Gallos cap. 9. et ex ipso Calixtino ibidem cap. 8. qui omnis expresse determinant, ad omnia Emori opera, quae pertinent ad uitam aeternam, esse necessarium auxilium coel. be. quod Sancti quotidie implorant. q. doctrina Molina est erronea.

nocentius. listinus. otimus.

Id ipsum confirm. ex Cone. Auid. sess. 6. de iustificat. can. 3.

Cone. Auid.

ubi habetur. Si quis dixerit tunc proueniens Spiritus Sancti illius inspiratione, atq; eius adiutorio hominem credere posse, sicut oportet, Anathema sit. cum qua definitione saluari no pot. dictu, quod impugnam.

Deniq; probatur. nam asserere quod concursus Dei generalis, quo Deus concurrit cum homine ad actum fidei est eiusdem rationis, et merè naturalis respectu omnium actuum, tam bonorum, quam malorum; est virtualiter docere, quod Deus, quantum est ex se, non magis concurrit ad actum signalem caritatis, quam ad actum peccati, quod est erroneum.

SEPTIMA PROPOSITIO MOLINÆ.

Circa mysterium prædeterminationis multa etiam dicit Molina, noua, falsa, et erronea. 1° dicit. His itaq; confutatis, ut ad rem redeamus (salua reuerentia, quæ d. Thomæ debetur magna) non miror, si comunioni Scholasticorum sententia, præsertim eo modo intellecta, quæ uerba d. Tho: hoc loco sonare uidentur, à multis dura nimis, indignaq; diuina bonitati, et clementiâ iudicetur. ita Molina in Concordia q. 13. a. 4. et 5. disput. 1. memb. 6. 8. eis ita confutatis pag. 431. et infra multa uerba contumeliosa in sententia d. Augⁿⁱ, et d. Thomæ circa prædeterminationem præfert.

Dicit 2° quod prædeterminationis cuiuscumq; adulti in particulari ratio sumetur ex bono usu liberi arbitrij eius præiudicis, et ab eo fuit dependens. talis prædeterminatio, itaut ex uoluntate eius pendat, quod habeat rationem prædeterminationis, et sortiatur hoc nomen, uel cretineat totam rationem prouidentis, qua Deus prouidet illi homini de medijs sufficientibus ad salutem. Nam ex eo, quod adultus uoluit cooperari illi medijs habuit illa prouidentia rationem prædeterminationis, et alis non haberet, nisi rationem prouidentis; unde infert, quod ratio prædeterminationis pendet ex uoluntate adulti uolentis cooperari illi auxilijs, additq; hoc negari non posse salua fide, et extendit ad Angelos. Eane doctrinam, quod dicit relictos fuisse in communi prouidentia; unde infert, quod in eorum prædeterminatione, necessario præsupponitur

præscientia

præscientia boni usus liberi arbitrij: Hæc omnia docet Molina in concordia
q. 23. a. 4. et 5. disput. 1. p. 1. memb. 9. concl. 8. pag. 467. et in 5. possumus con-
firmare pag. 469.

Dicit 3.º quod nullius hominis prædeterminatio est certa, et infallibilis ex
vi mediæ, et auxiliæ, quæ Dei uoluntas tribuit prædeterminatis,
ut peruenirent ad Beatitudinem, sed solum ex illa scientia mediæ,
quæ Deus præiudicat bonum usum liberi arbitrij futurum. Ita docet in
concordia q. 23. a. 4. concl. 2. pag. 455. et idem docet concl. 3. et concl.
ult. memb. 9. de prædeterminatione paruulorū.

Dicit 4.º Deum neminem prædeterminari absolute, et efficaci uoluntati,
ne et Apostolos, aut Beatam Virginem, uel alios confirmatos in grâ,
sed sub conditione quadam mutabili boni usus liberi arbitrij præiudi-
ci a Deo, quia uidelicet Deus præiudicat illos bene usus liberi arb.º, et
auxilijs sufficientibus, cum tamen potuerint non uti bene illis, ita
docet in Concordia disp. 1. citata memb. 3. et memb. 9. §. illud etiam
ex dictis, et p. p. q. 23. a. 5. memb. 9. et eandem doctrinam extendit
ad prædeterminationem paruulorum in concordia memb. 9. citato concl. 8.
et 9. pag. 467. et 475.

Dicit 5.º quod splendor iustitiæ non est causa præcipua permissionis pec-
cati, ita docet p. p. q. 23. a. 3.

Dicit ult.º ordo causarum, et mediæ, qui diuina præuidentia
condiditutus est, nullam omnino necessitatem consequentis, aut con-
sequentis affert libero arbitrio, ita docet in concordia q. 22. a. 1. disp.
2. §. Alterum est, et in 5. quando. Infert statim, quod non omnis
ordo diuine præuidentis est certus, immobilis, et indissolubilis, quod
effectus executionem.

CENSURA

Omnia fere, quæ in hæc 7. propositioni docet Molina, manent ex parti

impugnata ex dictis in Centura tertia, et quarta, et quinta propositionis illius, sed ut singula eius dicta debita centura notemus, sic prima concluditur circa primum dictum illius. Audacter, presumptuose satis, et iniuriose contra S. Aug^m et S. Romam loquitur Molina in illo dicto, et contra eam Vreslogou sententiam circa predestinationem, dum sciens, et prudens illam crederet, asserens eum illa non recte saluari arbitrij nostri libertatem.

Probatur hęc centura: nam sententia S. Patris Aug^m, et S. Romę circa predestinationem, fuit approbata à duobus Summis Pontificibus, scilicet à Gelasio, et à Calisto.

Item etiam alij plures summi Pontifices approbauerunt uniuersaliter omnia, quę docet S. Vro: nam Joannes 22. in bulla Canonisationis S. Romę data in Augustione 18. Julij 1323. anno 7. sui Pontificatus inquit, quod S. Vro: humiliter, et sapienter omnem tuam doctrinam, quęcumq; scripsit, et locutus cum regula fidei confirmauit, et in quodam sermone de laudibus S. Vro: quem idem Pontifex in sacro Palatio predicauit, cuius initium est: Scitote quoniam Dominus Sanctum tuum minificauit, inquit; quod post Apostolos, et primos Eccl^{ie} Doctores S. Vro: super omnes alios Eccl^{ie} Dei sua doctrina defendit. et ut refert Joannes Gerson cancell^{us} Parisiensis tom. 1. tract. 39. lit^{er} A. idem Summus Pontifex qui S. Romam catalogo sanctorum ascripsit, dixit in pleno Concilio: quod et S. Vro: nullis neq; in uita, neq; in mortis miraculis claruisset, quilibet autem doctrinę illius erat prodigiū quoddam, et miraculum magnum preseferens testimonium sanctitatis eius.

Item Innoc^{entius} 6us in quodam sermone de laudibus S. Vro: qui incipit. et cetera plura Salomon Eccl^{ie}. approbat omnia, et singula, quę S. Vro: scripsit, et docuit, et omnes hortatur, ut illius doctrinam sequantur, et defendat, ait enim hęc uerba: Huius doctoris sapientia pre ceteris excepta canonica

Per multos summi Pontifices approbat^{ur} omnia sententia S. Vro:

Sabet proprietatem uerborum, modum dicendorum, ueritatem sententiarum,
ita ut nunquam, qui eam tenuit, inueniatur a tramib' deuiasse, et qui
eam impugnauerit, semper fuerit de ueritate suspectus.

Item Clemens 6us eandem doctrinam approbat in quadam bulla
data in Auinione 5° Februarij anno 2° sui Pontificatus.

Item et Urbanus vi. in Bulla ad Archiepiscopum, et Doctores Bolo-
sanae vniuersitatis edita 30. Aug^o. 1369. eandem doctrinam confir-
mat, et omnes monet, ut illam sequantur, quod etiam fecit nouissime
Pius V^o in Bulla edita Romae ij. Aprilij 1567. et temere ergo, et au-
dacter, ne dicam, erroneè audeat Molina doctrinam S. Romae à tot
Summis Pontificib' approbatam circa materiam praedestinationis
reijcere, et damnari, affirmans illam non saluari libertati arbitrij.

Censura 2^{di} Dicti.

Secunda conclusio error est con' fidem Catholicam asserere id, quod in
2° dicto asserit, quod scilicet ratio praedestinationis in particulari
cuiuslibet praedestinati, adulti, desumitur ex prauiro bono usu
liberi arbitrij pro uinata tibi libertati, et ab illo dependeat, ita
ut deus neminem absoluta, et efficaci uoluntate praedestinauerit
in uitam aeternam, sed sub conditione quadam mutabili boni usus
liberi arbitrij prauiro a Deo. Haec censura est expressi S. Augustini
qui p^{ro}ptam assertionem Molinae censet Pelagianam, quod probat in
libro de Praedestinatione Sanctorum ex uerbis illius S. Pauli ad Ephes. i.
Benedictus Deus, et Pater D. N. Iesu xpi, qui benedixit nos
in omni benedictione equali in caelis, in xpo Iesu, sicut ele-
git nos in ipso ante mundi constitutionem, ut essemus sancti, et
Immaculati in conspectu eius in caritati, qui praedestinauit nos
in adoptionem filiorum per Iesum xpm in ipso secundum propositum

Aug^o c. 17. de Pelagianis
Eandem propositionem
Molinae lib. di. p. 17.
de St. Sanct. c. 17.

Verba Aug.ⁿⁱ

uoluntatis tuae in laudem gloriæ gratiæ tuæ. Verba Aug.ⁿⁱ cū fert Glōsa
ordinaria cap. i. ad Ep̄es. super uerba inducta d. Pauli, et sunt Ecce;
quomodo enim eligeret eos, qui nondum erant, nisi p̄destinando?
eligit q̄ p̄destinans nos, et tūc non eligit, eō quōd tūc sanc-
ti essemus, neq̄ ideo, quia Sancti futuri essemus, sed potius eligit
nos ad hoc, ut in tempore gr̄is essemus sancti per bona opera, non
enim quia futuri eramus, eligit, sed ut essemus Sancti, ideo quippe
futuri eramus, quia eligit ipse p̄destinans, ut tales per gram
eius essemus. Sed Pelagianus ueritati insultans ait, p̄suebat
Deus, qui essent futuri sancti, et immaculati per liberum uolunta-
tis arbitriū, et ideo eos in sua p̄suebat quales futuri esse p̄s-
ciuit, eligit; eligit, inquam, anteq̄ essent, p̄destinans filios,
quos facturos esse sanctos p̄suebat, non fecit, nec se facturū, sed
ipse facturus esse p̄uidit, quem confutans Sic Agobolus dicit,
ut essemus sancti. Haec enim Glōsa ex Aug.^{no}, nihil aliud p̄s-
fectū asserit Molina in 2.º dicto, quam quōd Pelagianus ille, quōd
in p̄nōi d. Augustinus impugnat (uideatur d. Augustinus,
lib.º allegato de p̄destinat.º Sanctorū c. 17. apertissime namq̄ con-
demnat in toto cap., tanquam Pelagianam, asseritionem Molinae,
quam impugnamus.

Et uidet.º amari.
Molina.

Rom. 9.

P̄terea probatur eadē Centura ex uerbis illi Apostoli ad Rom. 9.
cum n. nondum nati fuissent, aut aliquid boni egissent, aut mali, ut se-
cundum electionem p̄positum Dei maneret, non ex operibus, sed ex
uocante dictum est, quia maior seruiet minori, sicut scriptum est,
Jacob dilexi, Esau autem odio habui; ubi expendendum est illud uerbum
Apostoli, ut secundum electionem p̄positum Dei maneret, id est ut
firmum esset ex ipsa Dei electione, et non ex ipsa p̄suebat boni utri
liberi arbitrii; si enim p̄destinatio tantum esset certa, ex bono utri

liberi

liberi arbitrij praequis non esset certa secundum electionem Dei, et secundum
 propositum conferendi auxilia efficacia, quibus praedestinati saluantur.
 sed prauidens Apostolus futuros esse homines superbos, qui rationem
 differentiae inter Jacob, et Esau non solum ex uocanti, sed aliundi
 inquiritori essent, subdit. quid ergo dicemus? nunquid est iniquitas
 apud Deum? absit. ecce profecto replicam Molinae asserentis in concor-
 dia q. 10. a. 4. et 5. disp. 1. memb. 6. 8. Eis itaq; confutatis, quid sent?
 O. Thom, et Aug^m circa praedestinationem facit Deum crudilem, et iniquum,
 sed quid respondet Apostolus? nunquid confugit ad scientiam illam
 mediam boni, uel mali utus liberi arbitrij praequis? non sane, sed inquit,
 absit. Moisi enim dicit: Miserebor, cui misertus sum, et misericordiam
 praedabo, cui miserebor, igitur non uolentis, neq; currentis, sed mise-
 rentis est Dei. ecce Apostolus solutionem superba interrogationis
 ad solam diuinam misericordiam reducit, et non ad uolentem, nec ad
 currentem: nam et si homines per liberum arbitrium uelint, et cur-
 rant, tamen Deus est, qui per suam misericordiam eos facit effi-
 caciter, et libere uelle, et currere, ut in 3. et 4. assertioni Molinae
 ostensum est: deniq; Apostolus in eodem cap. aliam replicam blas-
 phemantiu de hoc genere praedestinationis confundit, ait enim;
 dicis itaq; mihi, quid ad haec quaeritur, hoc est quare Deus de nobis
 congregatur, cum peccamus, si ipse nos indurat, non dando auxilia
 efficacia, sine quibus non stat operari nos crete: uoluntati enim
 eius, quis resistet? ecce aliud argumentum defensoru Molinae,
 et respondet Apostolus, o homo tu qui es, qui respondeas Deo!
 an non habet potestatem figulus ex ead; massa facere aliud quide
 uas in honorem, aliud uero in contumeliam? profecto Apostolus
 non tam iratus responderit, si uera esset doctrina Molinae: facile
 enim pararet corda indurandi respondendo, quid differentia

Molinae replica
 soluit a d. Paulo.

inter duas donos, et contumelia tota reducitur ad bonum, uel malum unum
liberi arbitrij præcui. sed nihil tale respondet Apollolus, sed credu-
cit ad primam, et antiquam radicem differentiam prædestinatorum
à non prædestinatis, quia uidelicet, Deus uoluit pro sua misericor-
dia istum eligeni, alium relinqueri.

3^a Conclusio etiam est erroneum id, quod asserit Molina in eodem
dicto 2°. Angelos uidelicet fuisse relictos communi prouidentia, ut
per liberum arbitrium, talis prouidentia rationem prædestinationis
habent. probatur ex centura omnibus argumentis, quibus impugnata
est supra 2^a propositio Molina.

Præterea, nam ab Angelis, qui salui facti sunt, non tribuisset Deus
speciale donum perseuerantia, nec perseuerassent ex illo dono speciali, sed
ex innata libertati arbitrij bene utentis auxilijs sufficientibus
sibi donatis à diuina prouidentia. Hoc autem assertum est erroneum,
ut ostentum est in impugnacione prima, et 2^a assertionis Molina: g^o.

4^a Conclusio etiam est error asserti, quod Molina asserit, paruulos
uidelicet, qui per alienam uoluntatem, et operationem baptizantur,
et statim moriuntur, et saluantur, ideo fuisse prædestinatos, quia
talis operatio aliena requisita fuit à Deo. Probatur, ille paruulus bap-
tizatur, et saluatur ex meritis Christi, ergo illa baptizatio fuit effectus
prædestinationis paruuli. patet consequentia, quia non solum proce-
dit ex meritis Christi, quod si paruulus baptizetur, saluabitur, sed et
quod baptizetur actu. sed quicquid datur prædestinatis ex meritis
Christi, ut medicum necessarium ad salutem, est effectus prædestinationis: g^o.

Confirmatur, nam prædestinatio est preparatio donorum græ in præ-
senti seculo, et gloria in futuro, ergo est effectus ex diuina prædes-
tinatione infallibiliter subsequens, quod puer v. g. baptizetur in
casu posito, non g^o illum Deus prædestinauit, quia requisit operatione

aliena

aliena esse baptizandum, sed potius e conuerso, ideo operone aliena par-
uulus ille baptizatus est, quia a Deo erat pradedstinatus, deniq; probatur
ex illo Rom. 10. quos pradedstinauit, eos. et uocauit, et quos uocauit, eos ius-
tificauit & ubi uocatio, et iustificatio ponuntur inter effectus pradedstinat^{ionis}.

Censura 3.ⁱ 4.ⁱ 5.ⁱ et 6.ⁱ Dicti.

Quinta Concl^o id, quod asserit Molina in 3.º dicto, q. u^z nullius hominis pr^e-
destinatio est certa, et infallibilis ex ui mediou^u, quæ a Deo pr^equisita
sunt, et pr^eparata pr^edestinatis, ut saluentur, sed tm̄ ex scientia illa
media, qua Deus pr^equirit bonum utrum liberi arbitrij pr^edestinati futurum;
est erroneum, et euerit fundamentum ^{pradedstinat^{ionis}} pradedeterminationis. Hæc Cen-
sura satis patet ex dictis in impugnatione 3.^a, et 4.^a assertioni Molina,
et in quatuor conclusionibus, quibus præcedentia dicta Molina a nobis
impugnata sunt.

Præterea probatur, nam 3.^m dictum tollit omnem efficaciam ab auxi-
lijs supernaturalibus, prout ueniunt a Deo; etenim secundum
Molinam pradedstinatio non est certa ex ui mediou^u, et auxiliorum Dei;
sed ut supra ostentum est in Censura tertia, et quarta propositionis
Molina, error est negare auxilium efficax, ut uenit a Deo, ergo.

Præterea ex causa contingenti non desumitur infallibilitas ali-
cuius euentus, ergo quod pradedstinatus saluetur, non est infallibilis
ex ui boni usus liberi arbitrij pr^equiriti a Deo, nam talis bonus usus est
contingens, cum possit esse, et non esse, ergo est infallibile ex ui me-
diou^u, et auxiliorum Dei, siue ex ui decreti diuini d^estinantis
itum pradedstinatū ad finem ultimū.

6.^a Conclusio, etiam est erroneum id quod asserit Molina in 4.º dicto,
Deum u^z neminem pradedstinatū absolutā, et efficaciter uoluntatē, nec
etiam Agobolos, aut B. Virginiem, sed sub conditione quadam boni usus

liberi arbitrij. Hæc Centura probatur ex dictis in Centura dicti præceden-
tis, et videtur expresse contra illud Apotboli ad Epbes. i. ubi loquens
de se ipso, et alijs Apotbolis, ait, Elegit nos in ipso, ut essemus. Sancti,
de quo supra dictum est in 2^a conclusioni.

Posterea probatur ex illo D. Pauli. Misericordiam consequutus sum,
ut fidelis essem, ubi aduertit Conciliū Arausicanū Can. 25. quod nondixit,
misericordiam consequutus sum, quia eram, sed ut essem.

7^a Conclusio, dicere quod splendor iustitiæ diuinæ non est causa præ-
cipua permissionis peccati, vel reprobationis damnatorum, vel eorū
qui damnandi sunt, est manifestus error contra expressa loca Sacre script.^æ

Probatur ex Centura, nam D. Paul. ad Rom. 9. Eanc causam assignat
tandem potissimam reprobationis, sic. n. ait, quod si Deus uolens osten-
dere iram, et notam facere potentiam suam, sustinuit in multa patientia
uasa ira apta in interitum, ut ostenderet diuitias gloriæ suæ in uasa
misericordiæ, quæ preparauit in gloriam suam, ubi D. Paulus causam
permissionis peccati esse dicit manifestationem iræ, et iustitiæ Dei,
sicut causa potissima prædeterminationis electorum est manifestatio
misericordiæ suæ.

Hoc ipsum confirmat idem Apstus eodem Cap. adducens illud dictum
Exodi 9. contra Pharaonem, quia in hoc ipsum excitauit te, ut ostende-
rem in te uirtutem meam, ut annuncietur nomen meum in uniuersa
terra, ergo cuius uult miseretur, et quem uult indurat, expendat.
illud uerbum, in hoc ipso excitauit te, ut ostenderem, ubi nomine ex-
citationis induratio, et permissio peccati Pharaonis intelligitur, quam
permissionem dicit Apstus, Deum ordinasse ad istum finem, ut ostenderet
uirtutem suam in punitioe Pharaonis.

Posterea probatur ex illo Proverb. 16. Uniuersa propter semetipsum
operatus est Dominus impium quoz ad diem malum, i. Dominem, qui

fubum

futurus erat impius Deus creauit, et permittit impietatem eius, ut iudicium
 Iudicij Dei Just^a. elucescat in punitione illius, sic explicant Euno locum
 Glor. S. Ireni, Rodulphus Haimon, et multi alij; hoc etiam docet D. Aug^s
 lib. ii. de Ciuitate Dei Cap. 18.

Octaua Conclusio dicere quod ordo causarum, et mediorum, qui diuina
 prouidentia constitutus est predestinatis, nullam secum affert necessi-
 tatem consequentis, aut uero quod ordo diuina prouidentis non sit certus,
 immobilis, et indissolubilis, est erroneum. Hac conclusio est contra
 septimum dictum Molinae, et probatur ex illa Eccl^a. orone, Deus cuius
 prouidentia in sui dispositione non fallitur, ergo ordo diuinae prouid^e
 est certus; ergo E^o consequentia est bona, Deus prouidit E^o, uel dis-
 potuit E^o eueniri, ergo E^o eueniet, ergo diuina prouidentia affert secul
 necessitatem consequentis, quamuis in effectibus contingentibus, et
 liberis consequens sit in se contingens, et liberum.

Præterea probatur ex illo Sapient. 8. Attingit à fine usq; ad finem for-
 titer, et disponit omnia suauiter, ex quibus uerbis desumitur argumentum,
 Deus omnia attingit fortiter, et suauiter uoluntati sua, qua omnia
 quæcumq; uoluit fecit in Coelo, et in terra, ut dicit Psalmista; ergo
 E^o consequentia est infallibilis, Deus ordinat certas causas, et media
 uolens aliquem effectum fieri efficaciter, ut r. g. quod Petrus conuertatur,
 ergo effectus ille erit, ergo habet necessitatem consequentiae, quamuis
 consequens sit liberum.

Præterea, nam sequeretur, quod scientia, et prouidentia Dei esset
 fallibilis, quod est erroneum.

Præterea probatur conclusio ex Cap. Vati 23. q. 4^a ubi docet D. Aug^s c. Vati 23. q. 4.
 quod futura ex libertate arbitij ad intuitum diuini relata necess^a
 fuerit, ut stant sub dispositione diuinae notionis, per se uero considerata
 absolutam naturæ suæ libertatem, non deserunt. quibus uerbis aperte

docet divinam prescientiam, et dispositionem in fieri necessitatem consequentis in actibus humanis quamvis in se considerati sint liberi. Id docet divus Anselmus expresse lib. de Concordia Libertationis, et liberi arbitrij Cap. i. et 2. ubi docet hanc consequentiam esse bonam, Deus presciuit Petrum peccaturum, ergo libere Petrus peccabit, quia utriusque presciuit Deus, et quod Petrus erat peccaturus, et quod erat peccaturus libere, sentit ergo Anselmus saluari necessitatem consequentis cum libertate consequentis eandem doctrinam et Thomas p.^a 2.º q. 1.^a ar. 4. ad 3.^m ubi ait, quod si Deus moueat uoluntatem ad aliquid impossibile est hinc positioni quod uoluntas ad illud non moueatur, non tamen erit impossibile simpliciter, hinc habet ortum illa communis distinctio Theologorum de necessitate in sentu composito, uel diuiso q. admittit ibi D. Thomas p.^a 1.º q. 13. art. 6. ad 5.^m

Octaua Propositio Molina.

Non uidetur necessariū concedere omnes effectus fortuitos diuina prouidentia esse intentos, hinc patet necesse non esse concedere mortem illius, qui propter ipsius intentionem, dum natum uoluit, suffocatus est, esse intentam, ac uoluntatem a deo, sed permissam dumtaxat, ita docet Molina in Concordia q. 22. art. 2. §. circa effectus pag. 375. et in art. 4. 147. §. Hinc etiam patet folio 381. docet interfectiones quibus aliqui interdum propter ipsorum spem a grassatoribus interficiuntur suffocatione aliorum in fluminibus, et his similibus effectus non esse a prouidentia diuina intentos, neq. ut ita euenirent Deum mixtum causari, ex quibus proficiuntur preparati.

Censura.

Hæc assertio est erronea con expressa loca sacre scripturæ, et probatur ex

illo 3. Argum

illo 3. Regum cap. ult. ubi dicitur vir autem quidam tetendit arcum in incertum sagittam dirigens, et casu percussit Regem Israel inter pulmonem, et stomachum, et tamen constat ex ipso contextu eiusdem capituli quod ille effectus casualis respectu eius, qui in incertum sagittam direxit, fuit nihilominus ordinatus a Deo, ut puniretur Ahab propter unicum & pp. iniquitatem tulerat a Naboth iuxta verbum domini, quod locutus fuerat in manu Elie, ut ibidem dicitur, et Cap. xi.

Posterea probatur ex illo Mat. io. ubi xpus dñs ait, Nonne duo passeris asse ugneunt? et unus ex illis non cadet sine Patris uoluntate super terram, hoc est sine providentia Dei, ut exponit Hieronymus, et Glosa Interlinealis, et tamen eadem passerem. l. dñs super terram est multoties effectus casualis, ergo.

Mat. io.

Posterea nam exprimit aliquem effectum qui in genere moris non est malus a diuina providentia, et gubernat. ut esse con illud Sapient. 8. Sua providentia Pater ab initio cuncta gubernat, cuncta inquit nihil excludens, si dicatur quod gubernat cuncta in communi, et habet providentiam omnium in coi, non aut in part. con nam id assecure est conueniri cum illis, qui dicebant Job 22. Circa cardines Coeli perambulatur, nec nra considerat, et ponere imperfectionem in diuina prouid.

Job. 22.

9.ª Propositio Molinæ:

Primi parentis in statu Innocentia ad uitanda letalia peccata perseuerandumq. in gra non eguerit auxilio part. superaddito, sed per quodcumq. tempus potuerit ab omni peccato tam ueniali, quam letali abstinere. docet hanc propositionem Molina in Concordia q. 14. a. 13. disp. 4. et ut constat ex Eius, quæ in ead. disput. docet mens illius est asserere quod Adam in statu Innocentia pro accepta dona a Deo perseueraret de facto si uolueret absq. alio nouo auxilio, sed tamen de

facto non perseveravit, quia noluit.

Censura.

Haec assertio praeferri quod est expressè contra D. Thomam 1^a 2^a q. 109^a ar. 10. et con^{tra} D. Augustinum lib. de concet^{ione} et gr^{atia} cap. 22. est erronea in fide, quod patet definitè Concilij Arausiaci Can. 7. ubi sic dicitur, natura humana et si in illa introgitab^{atur} in qua est condita permaneret, nullo mō se ipsam Creatore suo non adiuvantib^{us}, servaret; unde cum sine gratia Dei salutem non possit habere quam accepit, quomō sine Dei gr^{atia} poterit reparare quod perdidit. Haec Concilium, eius verba expressa habent apud D. Aug^{ustinum} epist. iob. circa finem ecce Conc^{ilium} determinat quod supposita peccata originali, q^{uod} Adam acceperat, indigebat vituperatione gratiae Dei, ut preservaret de facto ergo indigebat novo auxilio gr^{atia}.

Posterea nam alibi sequeretur perseverantiam ad reducendam ad innatam libertatem arbitrij hominis existentis in gr^{atia}, et non ad speciale Dei donum, quod est erroneum, ut constat ex dictis in Censura 2^a propositionis Molin^{ae} sequela prob^{atur}, nam sicut Moliniam Adam per dona gr^{atia} accepta perseverasset si induisset sine eo quod daretur ei novum donum, ergo actuali perseverantia adducitur ad innatam libertatem hominis.

X^a Propositio.

Confessio Sacramentalis facta per br^{aves} Sacerdoti absenti, et similiter absolutio data gr^{atia} ab eodem Sacerdoti absenti, est vere absolutio sacramentalis, et in aliquibus casibus licitum est confiteri per br^{aves} Sacerdoti absenti, et ab eo per br^{aves} absolvi. Hanc doctrinam publice predicavit in Eccl^{esia} Toletana quidam Theologus de Societate Iesu nomine Joannes Hieronymus, et illam tenet Franciscus Suarez, et multi defensores Molin^{ae}.

Hæc sent^a. est noua, temeraria, et periculosa in praxi, scandalosa, et forte eno-
 cea; nec Eccl^æ. eul^a. Dei habuit in usu aliqu' Em^oi modum absoluendi per
 h^{as} absentem, donec Patres nonnulli Societatis illum introducere conati sunt,
 reclamantibus, et contradicentibus omnibus alijs Theologis universitatis
 Salamantiz, Complutentis, Imitianz, et Voletaniz, unde prædicta assertio con-
 demnata fuit ab inquisitoribus Hispaniz, et præd^o. Joannes Hieronymus,
 qui illam prædicauit grauitè reprobentur. Alia quamplurimè assertiones
 præcedentibz similiæ habet Molina in prædicta Concordia, sed omnes fieri
 redeuntur ad illas, quæ in præcedentibus s^ut impugnate.

Observationis ad plenam intelligentiam Status huius causæ.

Primo obseruandum est quod defensores molinæ conantur multis modis omnes
 et singulas eius propositionis supra damnatas. l. saltem earum plurimas
 defendere, et probabiliter credidit eas defendendo in varijs locis publicis
 conclusionibus, eas docendo in suis lectionibus, ac deniqz varios libros im-
 primendo, in quibus conantur tales propositionis ab omni censura defen-
 dere, quod in magni præiudicium cedit antiquæ doctrine Sanctorum Pa-
 trum, et in magnum scandalum totius Reipub. et periculum fidei, et
 citi p^{er} S^m. D. N. Clementem 8^m. perpetuum silentium Em^oi varijs, et
 peregrinis doctrinis imponatur, maiora incommoda in dies subsequuntur
 ex illis.

2°. obseruandum quod Molina, et eius defensores magnam iniuriam
 irrogant discipulis d. Thomæ, præcipue Mag^o. Bagni, et Tumul-falturni testimo-
 nium in 2°. grauiss^a. illis imponendo dum publicant prædictos Magistros
 sententia cum Lutders, et saluino, quod scilicet auxilium Dei ita efficaciter mouit,
 et determinat voluntatem hominis, quod non possit homo illi resistere.

saluino test^{is} mag^o. Bagni

quod est con expressam definitionem Concilij ^{Trid.} sess. 6. can. 4. de Justifi-
ficatione ubi definitur liberum hominis arbitrium a Deo motum, et excitatum
posse illi resistere si velit. Hoc falsum testimonium nobis expresse imponit
Molina in Concord. q. 23. a. 4. disp. 1^a memb. 6. S. Auctores, ubi tri ait Aue-
tores contrarij sent^{ae} gressi difficultate multorum argumentorū, q̄ ip̄met
conficiunt, nec profecto satis dissolvunt, inter alia dicunt, cum q̄ Quenietij
gr̄ accipit motus (quos Deum nulli peccatori denegare affirmant), neg-
tamen convertitur eo, quod efficax auxilium ei non conferatur, sine quo
converti non p̄t, et quo oblato nequit illi resistere, sed necess^o convertit;
Haecenus Molina, quibus verbis falsum con^{tra} Mag^o Bagnes, et alios Thomis-
tas profert testimonium: Etenim Mag^o Bagnes, et Thomistae non dicunt
quod quando Deus movet efficaciter liberum arbitrium, non p̄t liberum
arb^m illi resistere absolute, sed tm̄ asserunt, quod ex supposit^o, et in
sensu composito non sunt Ecce duo compositibilia, quod Deus moveat
efficaciter liberum arbitrium, et quod liberum arb^m illi resistat. Ita docet
expresse Mag^o Bagnes 3^a p. q. 23. a. 3. dub. ult. concl. ult. S. tandem
ubi adducens verba Conc. ^{Trid.} citata ait quod Ecce propositio liberum
arbitrium p̄t dissentire si velit, debet intelligi simpliciter loquendo, non aut
in sensu composito, ita ut possint stare simul Ecce duo s̄t Ecce auxilium
efficax exhibet in homine, et homo resistit dissentiendo: Ratio autem est
evidens, voluntati. n. eius qui resistet, scilicet voluntati efficaci, et abso-
lute ipsius. Haecenus Bagnes. Idem docet, ar. 7. sequenti in solutione ad 3^m
que doctrina Mag^o Bagnes est expressa d. Thomae 1^a 2^a q. 10. ar. 4. ad 3^m
ubi ait, quod si Deus moveat voluntatem ad aliquid, impossibile est eiu-
spositioni, quod voluntas ad illud non moveatur; non tamen est impossibile simpl^{iter}.
Idem docet D. Anselm. lib. di' Concordia p̄determinationis liberi arbitrij cap. 2.
et d. August^{us} in cap. varijs 23. q. 4. et quamvis Molina in Concord. q. 14.
art. 13. disp. 37. invidet Em̄oi distinctionem de necessario in sensu composito,

et sensu diuino, per quod Doctores antiqui soluent argumenta in materia
 de predestinatione, et uoluntati Dei, tamen idem ipse Molina utitur eade
 distincte disputat. 38. sequenti S. Hieron. patet, et q. 13. a. 4. disp. i.
 memb. 9. Conclus. 2. S. ponit, et per illam soluit argumentum quoddam
 quod format contra tuam doctrinam, et inquit, cum necessario in sensu
 composito saluari arbitrij libertatem. Et mirum est, quod Ege distinctio
 in ore Molinæ sit bona, et tamen in ore D. Augⁿⁱ. D. Anselmi, D. Thomæ,
 et Discipulorum eius iudicetur aduersarijs mala, et inuidita.

3°. obseruandum quod omnes Magⁱ. et Theologi Prouincie Hispanice
 Ordinis Predicatorum requisiti de hac re ab Inquisitione generali Hispanie
 unanimi consensu censent librum Concordie liberi arbitrij Ludouici Molinæ
 perniciosum esse in Eccl^a, dignumq. quod prohibeatur omnino, ut potè, qui
 totus fere reatere erroribus ur, et consequenter expugnandam esse à p^a
 pte euidem Molinæ questionem 14^{am} et 13^{am} in quibus eadem ferere
 petit, quæ docet in Concordia, et nonnulla addit multo peiora, quæ oia
 diiudicari exoptat, et decerni à S^{mo}. D. N. Clemente octauo tota illa
 Hispanie prouincia ad pedes S. Beatrix^{is} Eumitæ deuoluta.

Ad argumenta, quibus Molina, et eius defensoris
 conuincuntur, et ad allegationes
 Sanctorum, et Doctorum falso
 ab illis adducta.

4°. obseruandum est ualidi quod argumentum potissimum quod Doctor
 Molina, et fautores illius conuincuntur ad negandum auxilium
 efficax, quod uenit à Deo, est argumentum antiquum quod Egretii
 fuerunt conuicti ad diuersos errores proteuere defendendos, argumentum
 autem est Emoi, si ponatur auxilium, quod ut uenit à Deo sit efficax
 ad immutandum, et immutet uoluntatem, ad producendos suos actus.

sive supernaturalis, sive naturalis non saluatur libertas eundem uoluntatis, ergo non est ponendum tale auxilium. Hoc argumentum proposuit in primis con^d. Petrus Ap^lum Simon Magus, qui (ut refert D. Clemens lib. 3. recognitionum cap. 19.) sic arguebat con^d efficaciam uoluntatis diuine, Si quod uult Deus esse est, et quod non uult esse non est, ergo omnia necessitate eueniunt, et non libere, ad quod tamen argumentum respondet, statim D. Petrus Ap^lus per doctrinam, quam nos defendimus contra Molinam, ut uidere est apud Clem. Cap. cit. et sequentibus. Idem argumentum fuit propositum a Pelagianis, qui prop^r. illud negabant Dei providentiam, et efficaciam diuine uoluntatis, et necessitatem auxilij diuini, ut refert D. Hieronymus in Ep. ad Heliod^{em} con^d Pelag^{is} cap. 3. ubi sic ait, Ece quod dies non est meum argumentum unus discipulorum eius i. Pelagij imo iam Magister disputat sic, si nihil ago absq^e Dei auxilio, ergo frustra dedit arbitrij libertatem, quam implere non possum, nisi ipse semper me aduenerit. Idem arg^{tu} propositum fuit ab Hereticis quibusdam, qui illis conuicti assentiebant, omnia euenire ex necessitate diuine providentiae, inter quos fuerunt quidam Philosophi, quos refert D. Augst. lib. 5. de Ciuit. Dei cap. 8. et 9. et P^riscillianista, quos impugnat Leo primus in Ep^la ad Ep^{iscopum} Asturicensem cap. xi. et uicel^{is} errore 27. damnato in Conc^o Constantiensi, et t^u hoc argum^{tu} dissoluit expresse D. Petrus ubi supra, D. Augst. tract. 26. sup^r Joann. et lib. de Spiritu, et tra^c. 30. D. C^oritobom. Romit. de Adam, et Eva, D. Ambr. lib. 2. de uocat. gent. cap. 9. et lib. 10. Ep^laz ep. 84. et D. Anselmus in lib. de Concordia gratiae, et liberi arbitrij. D. Bernardus tract. de gra, et libero arb^o qui incipit, Loquente me coram, et deniq^e D. Thom. illud proponit, et dissoluit multis in locis, praecipue 3°. cont. gent. cap. 148. et p. p. q. 19. ar. 8. ad 1^m et 2^m. et q. 22. ar. 2, et q. 83. a. 1. ad 2^m et 3^m. et min^{us} est quoddam arg^{tu} com^uni, quod Sanctos an-

tiquis scientia, et Spiritu Dei plenus non convincebat moderni Theologi
 in rebus gravissimis convincebantur, et convicti libero tribuant arbitrio,
 quod diuine misericordie, et eius motioni efficaci potissimum tribuendum
 erat. Hoc adnotauit, ut constat quam antiqua, et multisa semper fuerit
 in Eccl^a. Molina querela, et arg^{tu} propter quod in Hispania tempestat
 exorta est, quod quidem argumentum Molina docet esse insolubile. D. Petrus
 Ap^lus, et omnes alij sancti supra inducti illud soluent, et consequenter
 decernunt esse solubile. Videant g^o. Annot^o fidei, et iudicent, cuius iud^o
 standum erit. Diui Petri Ap^lostoli, an Molina?

Alio arg^o. satis communi, et facili convinceuntur Doctor Molina, et sui
 ad negandum Dei auxilium efficax esse necessarium, et est cuiusmodi.

Hoc arg^{tu} habet Molin
 in concordia q. 23. ar.
 4°. Disp^o. memb.
 5. aut 6°

Si auxilium Dei efficax promouens potentias ad actus supernates est
 necessarium, ut actus illi a nobis eliciantur; Sequitur, quod non imputet^r
 peccatori ad culpam, quia non conuertatur in articulo mortis; probatur hoc,
 sine aux^o. Dei efficaci est impossibilis conuersio peccatoru, sed nemini
 imputatur ad culpam si non faciat id, quod est tibi impossibile, quia
 nullus peccat in eo, quod uitare non potest, ergo si Deus non tribuit
 tale auxilium non imputabitur homini ad culpam finali impoenitentia.

Hoc tamen arg^{tu} non est nouum, neq. insolubile, ut aduersarij arbitrantur,
 illud. n. proponit, et dissoluit in terminis D. Tho: 22. q. 2. ar. 5. ad 3^m.
 et 3^a. 2^a. q. 109. ar. 8°. ad 3^m. et q. 14. de ueritat^e art. xi^o. ad 2^m. et ex
 profertur diluit illud expresse 3° contra sent. cap. 159. et multo antea
 illud proposuit, et soluit d. Aug^o. lib. de correct^e. et gra. cap. 7. ubi loquens
 de dono perseuerantię idem arg^{tu}. adducit, asserens esse Hæreticoru
 arg^{um}. ad probandum quod non sit imputandum ad culpam illis, qui a
 Deo donum perseuerantię non acceperunt, quod de facto non perseueret,
 Sic. n. in eorum persona ait Aug^o. nec excusabant dicentes sicut modo
 dicunt, quare corripimur? quare damnamur? quandoquidem perseuerabim^{us}

non accepimus qua permaneremus in bono? Hae Aug^s.

S^o. Observandum, quod Doctor Molina, vel eius fautores afferunt ad sui defensionem nonaginta doctores, Sanctos, antiquos, et Scholasticos, ex quibus fere quingenta loca diversa adducunt, in quibus dicunt, Sanctos allegatos doceri, nullum dari auxilium efficax physicum praedeterminans voluntatem ad suos actus determinatione intrinseca, vel extrinseca, et addit, aliquos doctores ex allegatis clarissime id doceri, ex alijs vero per evidentes, aut probabilissimam consequentiam id deduci, ut constet ex allegationibus eorum ad suam defensionem adiuventis typi mandatis, et traditis, in prima Sanctae Inquisitionis Tribunali in Regno Hispaniarum, quantum transcriptum, quamvis non eodem ordine infra condiruetur.

Sed quia sigillatim ad maiorem allegationis respondeamus, est valde advertendum, quod aliquando Ludovicus Molina, ut se defendat auctoritate sanctorum allegat infideliter, verbum aliquod illis addendo, vel mutando, aut et truncatum referendo, ut efficacius illi patrocinari videantur, etenim in Concordia liberi arbitrij q. 14. ar. 13. disp. 50. pag. 337. §. Leo primus, ad probandam illam scientiam mediam, quam ipse adiuvenit, adducit Leonem Papam serm. 16. de Passione Dni sub hac forma, Non impias furentium manus inmitit in te Dominus, sed admittit non praevidendo, quod faciendum esset, egit, ut fieret; Sed ait, Non praevidendo quod faciendum esset, coegit ut fieret; id est praevidendo quod erat faciendum a Iudicis non coegit qualem praevidentiam ut fieret illud egit, et coegit diversum omnino sentum facit, etenim Deus agit ut iustus faciat aliquod opus bonum, et tamen non coegit illum, ut tale opus faciat.

Item etiam in eadem Concordia q. 14. ar. 13. disp. 12. pag. 53. §. ex dictis, adducit Molina d. Aug^m. lib. 12. de Civ. Dei cap. 6. sub hac forma verborum. Si duo aequales per omnia in omnibus conspiciant eandem mulierem pulcherram, evenire potest a sola libertate arbitrij utriusque, ut unus consentiat

Molina allegat infideliter auctores veritatis sanctorum.

26
in peccatum eam concupiscendo, alter non item. et ex uerbis Aug. sub eae forma
relati inferit Molina euenire posse pro sola libertate utriusq; ut ex duobus
eodem modo affectis, aequaliter a Deo ad fidem uocatis unus amplectatur fidem,
alter uero eandem contemnat: et tamen D. Aug. non dicit euenire posse a sola
libertate arbitrij utriusq; Sed quod libere unus peccat, alter uero a peccato detinetur
etiam libere, et tamen Molina addit sent. a. Aug. illam particulam, pro sola,
ut auctoritati D. Aug. Hoc modo inducta, suam sententiam posset confirmare.

Aliam allegationem pro se adducit Molina, quae maxime illum condemnat, *Dolus in allegatione
Christotomi.*
adducit. n. in defensionem suae sent. a. D. Christotom. Rom. 12. in Ep. ad Hebr.
in initio expositionis moralis, et est ualde aduertendum, quod idem Molina
in sua Concordia q. 14. ar. 13. disp. 41. in princ. adnotat, quod sententia
quam ibi tenet D. Christot. est Pelagiana quod sine culpa Christotomi po-
tuit contrigeri et non bene perspecta, et examinata. Ergo consequenter
docet Molina quod sua ipsius sent. a. est Pelagiana, patet hoc manifeste,
Nam Molina allegando pro se D. Christotom. Rom. 12. ad Hebr. fatetur
ingenuè se defendere eandem omnino sententiam, quam in frag. Rom. a.
docet Christotom. Ergo si Molina censet Pelagianam sent. a. Christotomi
in illo loco, suam consequenter ut Pelagianam condemnat.

Alia allegatione utitur etiam Molina ad sui defensionem, in qua uti *Dolus in alleg. h. p. h.*
uid. dolo, et cautela, adducit. n. pro se Sixtum Senensem lib. 6. bibl. ann.
148. etenim Sixtus Sen. duplicem ibi constituit sententiam circa predes-
tinationem, alteram sui Praeceptoris Ambrosij Caesariensis, quam idem Sixtus
ut nouam, et pijs auribus offensiuam atractat, auerebat enim Caesariensis
excepta B. Virgine, et Apostolis, aliquam humani generis multitudinem,
quae predestinatur a Deo, non fixe, et immobili decreto, sed sub cond. quaedam
mutabili boni usus liberi arbitrij saluam esse uoluit; alteram uero,
quam sequitur Sixtus tanquam coem, et Catholicam, quae est eadem, quod
D. August. 18. Romae, et nos defendimus, et tamen Molina adducit pro

se sententiam, quam Sixtus reprobat, et retractat, et relinquit illam, quam
resolutive sequitur, quæ est eadem cum sent.^a Thomistarum, eodem namq[ue] modo
posset confirmare errorem alium auctoritate Aug.ⁱⁿⁱ allegando illius sent.^{am},
quam tenuit dum esset Manichæus, quod quidem esset audacia intolerabilis.

Solutio in allegationi
Driedoni.

Alia intolerabili cautela, et dolo utitur Molina dum in tuum favorem
adducit Driedonem ubi supra, maxime in libris de Concordia predestinationis,
allegat. n. locum, in quo Driedo procedit argumentando contra veram con-
cordiam liberi arbitrii cum gr[ati]a, etenim in cap. ubi tuam resolute profert
sent.^{am} tenet expresse nobiscum, et novam doctrinam Molinæ condemnat,
ut patet ex locis illis, quæ adducuntur infra. Inter respondendum ad
loca subtiliorum eodem modo poteret Molina D. Thomam allegari in
argumentis, quæ proponit in principio arti, dum ait, videtur quod Deus
non sit binus, et unus, et assertu D. Thomam teneri, Deum non esse
binum, et unum, quod tamen esset ingens iniuria contra Sanctum
doctorem. Alia veniunt advertenda in eisdem allegationibus magna
considerationi digna, quæ tamen in responsione ad loca doctorum
mutabuntur, quæ ferè omnia falsè adducuntur à Molina, non enim
docent id quod Molina dicit eos docere, nec verbum aliquod Sancti dicunt,
quod probabiliter saltem, vel apparenter possit in eius favorem afferri,
quia potius in eisdem locis ab ad.^{versariis} pro se adductis, vel saltem in quam-
plurimis illorum nostram expresse tenent sententiam, vel saltem
ex illis per evidentem, aut probabilissimam consequentiam deducit.
Id quod nos asserimus contra Molinam, dari videlicet auxilium dei
efficax movens nostram voluntatem maxime ad actus supernaturales,
et præsertim in illis, quibus ad iustificationem disponimur, ut
iam iam obfusurimus.

Allegationes Sanctorum, et Doctorum quos afferunt Molina, et sui
ad probandum, non dari auxilium efficax in prede-
terminans voluntatem, et responsio
ad singula loca.

Molina.

Ad Ege responsio.

A. Non dari auxilium in-
trinsecum, neque in re
physice preterminans omni
voluntatem, clari colligit
ex d. Thom. 1.º dist. 47. q. 1.
ar. 1.º et de veritat. q. 5. ar. 5.º
ad 3.º et q. 6. ar. 1.º et 2.º et 3.º
et 4.º et quodlibet. XI. ar. 3.º et
q. 2.º q. 9. ar. 4.º et 9.º ad 3.º
et q. 10. ar. 4.º et p. p. q. 14.
ar. 7.º q. 19. ar. 8.º q. 22. ar. 4.º
in corpore, et ad 3.º et de pot.
q. 3.º art. 1.º et ad 13.º et 22.º q.
172. ar. 1.º et p. 2.º q. 80.
a. 1.º ad 3.º opus de pot. in
cap. 4.º et 6.º 3.º contra
gent. q. c. 9.º p. p. q. 23.
ar. 1.º ad 3.º 3.º p. q. i. ar.
3.º ad 4.º quodlibet. 5.º ar. 8.º
ad fin. p.º dist. 41. q. 1.º
ar. 3.º et dist. 47. q. 1.
a. i. ad 3.º

A. Mirum est quod Molina adducat pro sua sent.
d. Thomam, cum ipse in Concordia liberi arbitrij q. 14.
ar. 13.º disp. 26. citet d. Tho. 1.º p.º q. 105. ar. 5.º pro contr.
sent.ª. Quare Molina in propositioni 3.º et 4.º supra
impugnata absolute negat auxilium efficax provenire
a deo, non est cur modo illud limitet ad auxilium
efficax physice preterminans voluntatem, et datotit sermo
de aux. physice preterminanti voluntatem, d. Tho.
in eis locis non docet, quod non detur tale auxilium, sed in
multis affirmat absolute, Deum suo aux.º efficaci nosram
movere voluntatem salva eiusdem voluntatis libertati: et
hoc docet in q. 6. de veritate ar. 3.º in solut. ad 3.º et p. 2.º
q. 9.º ar. 6.º ad 3.º et q. 10. ar. 4.º in corpore, et p. p. q. 14.º art.
8.º et expresse in q. 105. ar. 5.º q. 3.º de potentia ar. 7.º in corp.
et 3.º cont. gent. cap. 94. cap. 148. et 151. Verba d. Thom.
que nobis fuerunt adduximus in censura q. proponis.
Sed quod d. Thomas in aliquibus locis expresse docet
hominem esse liberi arbitrij, et libere operari, in se-
rent aduersarij per abominabilem consequen-
tiam d. Tho. tenere non moueri efficaciter volun-
tatem hominis a deo, cum tamen d. Tho. p. p. q. 14.
art. 8.º et alijs multis locis concedat libertatem
hominis cum omni aux.º efficaci

B. Tenet Aug^s lib. 93. q^o
 q. 68. lib. de ord. sanct.
 c. 17. de bono persever.
 cap. 14. 1° retract. cap. 29.
 ser. 233. de temp. ad modum
 1° ad simplicianum q. 2.
 5° Civit. cap. 9. et lib. 7.
 cap. 30. lib. 12. cap. 6.
 lib. di. ord. et grat.
 c. 15. dicitur c. Habue.
 donosor 23. q. 4. Vid^r
 et c. Paris 23. q. 4.
 et Glo. ibi

B. Contrarium tenet expressè D. Aug^s locis citatis in censura 4.^a
 propositionis, et lib. di. grad. sanct. cap. 8. et cap. 17.º allegato ab
 adversarijs In lib. 83. questionum, et lib. de bono perseverantia nihil
 dicit Aug^s quod Molin^{us} possit faueri, et similiter serm. 233. de Temp.
 et similiter q. 2.^a Simplic. Solum. n. ait quod homo est liberi arbitrij.
 locus autem adductus est ex lib. 5. de Civ. Dei cap. 9. totum est con
 Molinam, liber 12. cap. 6. dicitur allegatur a Molina in Concordia
 q. 14.^a ar. 13.º Disp. 12. Et t^{er}m Aug^s Non inquit pro sola libertate
 ex duobus hominib^{us} eodem modo affectis unus concupiscit pul
 chram mulierem, alter vero se continet, sed quod libere fit
 utrumq. Cap. Vitis totum est con^{tra} Molinam.

Molina

C. Tenet D. Hieronymus
 lib. 3. cont. Pelag. paulo
 post med^{ium} et epist. ad Va
 mafu de filio prodigo
 et in id Rom. 9. non
 solum aut illud et id,
 Miserebor cuius mi
 sereror, et cap. 8. in id
 quod proximum et ad
 edibiam q. 10. Galad.
 in Malac. 1.º Hier. 26.
 cap. 11. enim di. poenit.
 De 2. et Glo. ibi.

C. D. Hieronymus nihil in omnibus his locis dicit de prædeterminatione
 physica, vel morali, quod Molin^{us} faueat, quin potius in lib. 9.º ad
 adversum Pelagianos col. 4. et 7. nobis videtur consentiri. Et t^{er}m
 in col. 4. sic ait. Ego ne liberum tollo arbitrium qui in tota disput^{atione}
 mea, nihil aliud egi, nisi ut omnipotentiam Dei cum libero arb^{itrio}
 conseruarem, et in ep. ad Gal. c. 2. etiam nobis fauet, sic enim
 ait, qui me ex præsentia ab utero segregavit, quando voluit
 fecit, quod sciebat esse futurum, in alijs locis solum docet hominem
 esse liberi arbitrij. Et quid ergo pro defensione Molin^{us} D. Hierony^m
 allegatur?

Molina

D. Tenet Ambrosius de vocat.
 gent. cap. 9. et in id ad
 Rom. 8. Jis qui incedunt
 propositum vocati sunt
 sancti.

D. Nos t^{er}m potius sent^{entia} fauet Ambr. lib. 10. ep. 84. ubi ait, An forte
 uerendum est ne liberum tolleri uideamur arbitrium cum omnia
 per que propitiatur deus ad ipsum diximus esse conferenda: quod
 nequaquam esse contrarium ueritati ostenditur, operante
 enim spiritu dei iuuatur arbitrium non aufertur, et lib. 2. de
 vocat. gent. c. 9. sic ait deus in cordibus tradend^{orum} ^{orum} erexit,
 ut crederent, Eve effecit, ut uellent, non enim esset unde uideri
 traderentur, si sequaces fide, et uoluntati non essent. Et paulo
 inferius sic ait, quod deus uoluit illis uille, uoluerunt, qui
 ipsum uelle se donat, ut illam mutabilitatem que potest non
 non auferat.

e Tenet d. Chiribomus
 Rom. 12. in Epist. ad
 Hebr. in in. exp. mo:
 calix, et Rom. 43. ad
 pop. et Rom. 11. in
 Joann. Rom. 16. in
 ad Rom. 9. Jacob b. di:
 legi. Rom. 1. et 2.
 in Ep. ad Ephes. Rom. 96.
 in Joann.

Molina.

f. Tenet d. Anselmus lib.
 de concordia praeordi:
 nationis, et liberi arbitri:
 cap. 2. lib. 2. cur
 Deus homo cap. 17. et
 28. Et in elucidoario pau:
 li post inibid.

e Jpn. Molina fatetur Chiribom. in illa Rom. 12. errare,
 secutus errorem Pelagij, ut diximus supra: quomodo illum alle:
 gat modo pro se: In Rom. 43. eadem docet Chirib. quod in Rom.
 12. in Rom. 16. ad Rom. nihil dicit ad propositum Molinae nisi quod
 Deus pugnat ab homine voluntatis, nobilitatem. In Rom. 1. in
 Epist. ad Ephes. aperte nobis fauet, ait. n. est. 2. hic divina
 ratione cuncta dispensata sunt, et profinita, idq. permulta
 erga nos prudentiam in Rom. 2. ad Ephes. solum inquit,
 quod Deus nos vocans, nullatenus libertatem admittit arbitrij
 in Rom. 46. idem docet, quod voluit homo est liberi arbitrij,
 et nihil dicit de praedeterminationi physica, quin potius
 in Rom. de Adam, et lua apertissime nobis fauet maximi
 circa finem.

f. Falso allegatur pro Molina d. Anselmus, nam in lib. de vo:
 luntate Dei, et in lib. de concord. praesentis, et praed. creation
 praed. Dei cum libero arb. tenet dari grām efficacem praequam
 operibus nostris voluntatis. et in toto lib. inducto ab aduer:
 sarijs multa docet expugnā contra Molinam, et in cap. 3.
 eiusd. lib. explicans illud, non est volentis & sic ait. quoniam
 q. in sacra scriptura quaedam inuenimus, quae soli grae
 fauere videntur, et quaedam, quae solum liberum arb.
 sine grae. Inuenit quidam hyperbi, qui totam virtute,
 et efficaciam in sola libertate arbitrij consistit, arbitri:
 trati & Videant. quae docet in est. 4. ait. n. cum legitur,
 Neg volentis, neg currentis, sed miserentis est Dei, non
 negatur in volentis, neg in currentis aliquid proderit libero
 arbitrio, sed significatur non esse imputandum libero arb.,
 quod vult, et quod cupit, sed grae. In fauorem aut. Molinae
 nihil dicit Anselmus locis inductis, solum n. ait quod homo
 e. liberi arbitrij.

Molina

G. Tenet origenes lib. 7. in
cap. 8. sup. ep. ad Rom.
et 2° Periarcb. c. 9. et
12° et lib. 8° cap. i. et
cap. 3. et lib. 7° in cap. 7°
ad Rom. in illud Annd
habet potestatem figulus?
et Homil. 3. sup. Gene:
tim in principio.

Molina

H. Tenet Damasc. in Dialoq.
cont. Manich. fol. 480.
pag. 2. et lib. i. fidei
orthodoxa cap. 18. et
lib. 2. cap. 23. et 30.
et Clipseus super
Ege loca Damasceni
di' fidi.

Ad Ege responsio.

G. In nrām potius sententiam inclinat origenis. nam Rom. 4
nam Rom. 4. in illa uerba Gal. 36. Dominus supponit manum tuam,
totum aufert in auxilium Diuinum, à quo homo habet, nec cadat,
et quod potest ceciderit, resurgat. In lib. aut 7. super 7. super Ep.
ad Rom. non procedit origenes definiendo, sed arguendo arg.
potissime Molina in p̄na illorum, qui positas infallibili Dei p̄dictio-
dicebant tolli arbitrij libertatem. Molina autem utitur argument.
Doctorum pro definitionibus. In 2° lib. Periarcb. cap. 9. et 12. tantum
docet, Hominem p̄ditum esse à Deo libero arb.
Sed quid ex hoc in fauorem
Molinae potest inferri? In lib. 3. cap. i. et lib. 7. sup. cap. 9^m ad Rom. ingt.
ut boni enim, aut mali timus nostris uoluntatis est, Sed tamen intellig.
quod timus boni, nr̄ uoluntatis est non ex tribus uiribus naturis, ut po-
nebat Pelagius, neq. pro sola libertate nr̄a, stantibus auxilijs Dei omnino
equalibus, ut ponit Molina in 2^a propositione. Sed nostris
uoluntatis p̄ueniens, et mota à Deo speciali auxilijs, ut ponit
antiqua doctrina d. Augustini, et d. Thomae In Rom. 3. in
Gene. potius est origenes, contra Moliniam, quam pro illo.

Ad Ege responsio.

H. d. Damasc. in Hist^o di Balam, et Josaphat uini Illustribus,
ait, quod qui plus uirtutis habebat, totum Dei gr̄a adueni-
ebat. cuius contrariū docet Molina. locus autem adductus
ex 2° lib. fidei orthodoxa cap. 18. ubi ait, Pergrauit Deus
ea, quae in nobis sunt, non p̄determinat autem Ege, expli-
catur à d. Thoma uix doctrinam antiquam q. 5. de re:
citate ar. 5. ad 5^m et p. p. q. 13. ar. 2° ad 5^m glōsa Clipseui
solum docet, quod deus non p̄determinat peccata, ut patet
sup. librum primum, cap. 18.

Molina

I. Senes Gregorius Hicenus
lib. di. lib. arb. q. 7. de
philosophia c. p. et 2. et
lib. de quid. qui est 8.
de philosophia, et lib. di
beatitudinibus, explicat
illud Beati misericordis.

Ad Hec Responsio.

I. falsus allegatur pro Molina Greg. Hicenus. nam in omnibus locis
inductis solum intendo dicere, hominem esse liberi arbitrij, et esse in
eius potestate facere bonum, quod facit, sed tamen intelligitur deo
preuenienti, et adiuuanti speciali auxo; maxime in actibus super-
naturalibus, quibus disponitur ad gratiam. In lib. 8. di. philosophia
potius est contra Molinam, docet enim omnia singularia, quam-
tumuis minutissima, diuina regi providentia.

Molina

L. Senes D. Cyrillus Alexand.
lib. 4. in Joannem c. 7.
et 8. con. Julianum S.
tandem, et sequentibus.

Ad Hec responsio

L. falsus etiam allegatur D. Cyrillus pro Molina. nam in c. 7. dicit
ait, quod homo habet liberum arb^m, et quod exdit non ui, sed gratia
In c. 8. oue uerbum habet ad propositum Molinæ. In alijs locis solum
docet, quod homo bonum, uel malum eligit sponte, et non coacte, et quod
si diuina uirtute, et efficacia mutaret deus singulorum mentem, et
non sponte, non esset fructus mortis, nec res digna laudi, ut patet
contra Julianum S. Tandem.

Molina

M. Senes D. Dionysius Anopas-
gita c. 9. calth. Hieronim.
et c. 4. di. diuini nomi-
nis in fin.

Ad Hec Responsio.

Abq. aliquo fundam. allegatur D. Dionysius. nam in utroq. loco solum
docet, quod potentia, et providentia dei non cogit nos ad bonum,
uel ad malum, immo in c. 4. di. diuini nomini bus lectione ii.
apud D. Thomam nobis fauet, ait. n. q. deus est causa amoris in nobis,
sicut emissor, et sicut procreator.

Molina

N. Senes Irenæus lib. 4.
c. 71. 75. et 76. et c. 9.
c. 2.

Ad Hec Resp.

M. falsus allegatur pro Molina Irenæus, nam lib. 2. contra
Valentianum, et similes c. 45. exprimit tenet omnia esse per-
finita a deo, et preordinata, et disposita quantum ad ^{minima} ~~maxima~~,
et in locis inductis a Molina solum docet Deum condidit hominum
liberi arbitrij.

Molina.

Ad Ege responsio.

0 Tenet Fulgentius p. ad
Monimum.

0. Contra Molinam tenet expresse d. Fulgentius loco citato. docet enim, quod Deus dat efficaciter poenitentiam, et explicans illud, dabo vobis cor novum inquit, agnosceamus Dei esse, ut bonum facere velimus, et bonum facere valeamus, et multa alia ibi dicit contra Molinam, et similiter lib. de Incarnatione, et gra Epi cap. 17. ubi habet Hac verba Deus ergo, qui homini poenitentiam dat, ipse mutat hominis voluntatem, providi' si quis dicit, meum est velle credi, gra autem dei est adiuvari, movet doctorum ordinem, nec quod posteriori priori loco, neq. quod prius est, in loco posteriori constituat, male enim gram dei sua voluntati postponit, cum ita bona esse non possit, si illa defuerit; non enim dicat, meum esse velle credi. Dei autem gra adiuvari, sed dicat, Gratiz Dei est adiuvari. Hac Fulgentius. Sed quia possent adversarij responderi, gram dei hominem adiuvari, ut credat, et bene utatur aux. sufficienti, non tamen auxilio proprio, sed simultaneo; ita enim interpretatur concursus dei iph' Molina, ut hanc occasionem evacuet, subdit Fulgentius, tunc vere, recteq. ait eius esse velle, cum deus gra propria capere adiuvari.

Molina

Ad Ege responsio.

Q. Tenet d. Petrus apud
Clementem lib. 3.
Recognitionum fol.
19. et lib. 4. fol. 27.
et ipse Clemens Epi.
3. de officio sacerdoti,
et clericorum pag. 3.

Q. oppositum tenet ibi d. Petrus fol. 19. fauce 2. ubi respondens ad quoddam argumentum demoni, Magi simili arg. quo Molina convincitur, subicit, nam cum efficacia divina voluntati, non fiat libertas arbitrij, inquit d. Petrus, quod qdam necessitate, qdam voluntati a deo moventur, et illa deo, Ege autem si mala sint, deficiunt arbitrio. In libro autem 4. nihil fauet adversarijs, solum enim docet quod homo libere peccat, et quod non cogitur voluntate cui a deo, et hoc docet tantum d. Clemens.

Molina

Ad Ege responsio.

Q. Tenet Theodoricus in
Epitomi' divinarum
decretorum lib. 5. cap.
de iud. et in ad Rom.
8. quod dicitur, et
Rom. 9. deus
volens ostendere
iram.

Q. falsi allegat. Theodoricus pro Molina, nam ad ephes. p. tenet nobiscum, explicans, n. illud Pauli. Elegit nos in ipso et ait ab initio ante constit. mundi ea que ad nos ptinent, preceperit, et predestinavit, et infra addidi et nostram precepcionem constituit. In epitomi' aut' divinarum decretorum c. de provid. solum ait, quod in nostra est potestati virtutis acquisitione, sed non excludit Theodorici auxilium movens nos, et preterminans ad talem acquisitionem, ut patet ex loco illius inducto ad ephes. p. locus ad Rom. 8. falsi allegatur, quia nihil dicit ibi ad propositum Moline, et similiter sup. cap. 9. quia tantum docet ibi eos, esse liberi arbitrij.

Molina

R. Tertullianus tenet lib. 2.
contra Marionem c. 6.

Molina

Tenet D. Hilarius in
psalms 2^m. et 8. psalm.
117. in fin.

Molina

S. Tenet D. Cyprianus lib. 4.
Epist. 7^a. ad Magnum.
Anastasius Nicenus q.
59. in 15^a. et habetur tomo
6°. Bibliothecae, et Ebedius.
Epist. ad Constantium.

Molina

T. Tenet Arnobius super
psal. 50. et psalm. 108. circa
medid in id. induit bene-
dictionem et elongabitur
et psal. 117.

Molina

V. Tenet Beda tomo 2° lib. 6.

variand. et solut. q. 13.
Hilar. Praecept. et Regulae
lib. 1. de commendatione, fado:
lectura, et alij. apud scripturam
lib. 6. Bibliothecae. annot.
250. casu. 252.

Ad Ege Responso.

R. Solum dicit Tertullianus, quod homo liberum habet arbitrium ad uitandum
malum, et operandum bonum.

Ad Ege Resp^o.

In multis contradicit Molina D. Hilarius in Epist. quam scripsit ad Aug.
di. cuiusvis Pelagianae Equitatis, quae habetur inter opera Aug.^m. ante librum
di. proposit. 1°. sanctorum super ps. 2^m. Solum ait unicuique suam libertatem
vita: sententiam promittit, non necessitatem, alterutrum afficiens. sup
ps. 117. nec uerbum dicit ad propositum Molinae.

Ad Ege Responso

S. Absq. ulla fundamenti. adducuntur isti auctores pro Molina, quia nihil
dicunt, nisi quod homo est liberi arbitrij, imo D. Cyprianus in noam
inclinat sententiam, in Epist. illa, explicans illud Ezech. 36. Et dabo
uobis cor nouum, et similiter in sermoni di. Jeiuinis, et tentationib.
ubi ait, Deo essemus di. benemus, quod uirumus, quod mouemur, quod
somnus.

Ad Ege Responso

T. Super psal. 58. nihil dicit, quod in fauorem Molinae ponit afferri, sed
solum ait sup psal. 108. q. nullo bened. quod dicit a libero hominis arb.
sup psal. 117. potius est con. Molinam, ait enim omnem fortitudinem,
omnem bonum actum auxilijs diuinis esse adscribendum iuxta
illud, Dextera Domini fecit uirtutem.

V. Beda potius fauet nobis, ait enim, quod nobis uult uelle, sed tamen
intelligit eam uoluntatem uelle cum aux. diuina, ut ipsi Hilar. explicat ed
ait, sic faciamus conueniri ita deus, quod 8°. dicit nunc est uelle, et quod
Aplij ait, deus operatur in nobis uelle, et perficere. Alij auctores nihil dicunt
in fauorem Molinae, ut uidere est apud Sixtum ubi sup.

Molina

X. Tenet Jansenius in illud
Ecclesiastici 15.º ubi dicitur
cum in manu contiliij
tui.

Ad Ecce Resp.º

X. Expressi tenet Jansenius nobiscum contra Molinam in concordia euan-
geliorum parte 2.ª. c. 59. ubi explicans illud Jo. 6.º Nemo pot
uenire ad me, nisi Pater meus & Docet quod non tantum morali-
obediendo, discendo, quod omnes desiderant, aut suadendo, et per-
suadendo, sicut homo, sed et efficaciter excitando mentem hominum
ad credendum in ipsum, et amandum eum, et paulo inferius subiungit:
Rursus Eius sunt duo obseruanda, illa uerba, uenit, et trahent. Illud
enim uerbum, uenit, aperte ostendit libertatem. Hoc autem uerbum, tra-
hent, significat diuinam gratiam potentem omnem nram uoluntatem, et igitur Dei efficaciam, quae ex no-
lentibus facit uolentes. Neq. in hoc inducitur fauet Molina, quia solum ait in num.º 16.º Deus homines
non ad unum aliquid peccatum more determinat, neq. ad sectandum aliquid sua eis potestate
adigit, uerum potestatem ei facit eligendi, et faciendi, quod uellet. Sed infra docet quod uelle
bonum non habet à sola, et imata libertate, sed à gratia Dei.

Molina

Ad Ecce responsio

Y Tenet Abulensis sup. Jo. 1.º quæ.º 2.º
14.º 15.º 16.º 68.º 79.º et math. 18.º 9.
36.º et 63.º et math. 19.º 9.º 174.
et tomo 6.º in math. fol. 78.

Y In omnibus Eius locis ubi nihil dicit Abulensis ad pro-
positum Molinæ, uel tantum intendit docere, quod lo-
sit liberi arbitrij, immo in quæ.º 174.º nobis fauet,
docet enim expressi, quod efficaciam operis meritorij ex-
cedit naturam uirtutem, et in ead.º quæ.º auert efficaciam eui-
Deo tribuendam, sic enim ait, liberum arb.º non dat efficaciam
operis, hoc.º n.º pertinet ad efficaciam, quam non dat liberum
arb.º, et in solut.º ad 3.º euid.º quæ.º 174.º ait, quicumq. uult aliquid
bonum, non pot. illud uelli, nisi deus per interiorum actionem
moueat uoluntatem illius, quæ omnia pugnant cum doct.º
Molinæ, in 3.º et 4.º opposit.º.

Molina

Ad Ecce Responsio

Z Tenet Prosper Aquitanus:
cuius facta est
mentio in quæ.º 174.º, et facta
n.º & necessitatem, et Ma-
ximus in resp. quæ.º 174.º.

Z Prosper in Epistola ad Rufinum de gratia, et libero arb.º ex-
pressi docet quod uoluntas hominis mouetur à deo, et quod
bonus usus liberi arbitrij est speciale donum Dei, explicans.º n.
illud ad Philippen.º 2.º Deus est, qui operatur in nobis,
et uelli, et proficere pro bona uoluntate, inquit, pro qua bona
uoluntate, nisi quam in ipsis operatur est deus, ut quod donauit
est uelli, donant et facere.º Item docet in Epist. ad August.º,
alii autem auctores nil dicunt in fauorem Molinæ.

A. Tenet Sixtus Senentij
lib. 6. Biblioth. annot.
248.

B. Tenet Magister Soto
lib. 1. di. nat. et gra. c. 16.
et Vega lib. 6. in Con.
hid. c. 8. et 9.

C. Tenet Capredus in p. d.
45. q. 1. ad 5. contra
2. am partem 5. conel. 1.
D. Bonau. p. d. 40. a. p.
1. q. 1. et d. 41. a. p. q. 2.
d. 46. a. p. q. p. et d.
47. p. p. a. p. q. p.
Molina.

D. Tenet Alex. Alenti p. p.
q. 13. membro 3. a. 4. in
ultimis verbis quatuor ab.
a. 1. memb. 6. et 7. a. 2.
et q. 28. memb. 2. a. 2.

E. Tenet Driedo. p. d. cap.
tuitas circa fin. et tract.
de operationibus ad quam
et lib. di. concordia. Ordini
nationis, et liberi arbitrii
brij fol. 29. pag. 2.

fol. 14. pag. 2. et lib. de concordia. liberi arbitrii, et determinationis fol. 56. pag. 2. inquit, quod officium motus
dei non tollit, sed confirmat hominis voluntatem, in alijs aut locis a Molina inducitur, ipsum inquit,
quod voluntas est libera, et quod libere se determinat ad bonum, et ad malum, cum quotamen iam
dixerat ipse Driedo stare, quod determinetur a motione dei efficii servata eius voluntati libertate.

A. Dolere allegatur Sixtus pro Molina, nam. ut sup. diximus, cit.
sent. a. quam Sixtus retractat ut novam, et p. s. auribus offensivam,
condi in lib. 5. Biblioth. annot. 101. docet in omni bona operatione
supernali nos proveniri gratia Dei, et adducit illud dictum Chry:
solomi. Nos quicquid boni habemus, ex praevenienti, vocanti,
et semper incipienti gra benignitati recipimus.

B. Minus est quod Molina adducat modo pro sua sent. magister Soto,
et Vega, cum ipse Molina in concordia q. 14. ar. 13. disput. 37.
citet illos pro sent. contraria, et asserat illos teneri esse necess.
auxilium efficax promouens, et determinans voluntatem
ad suos actus, et ita tenent expressi ibi aut Soto in locis inducitur.

C. Oppositum tenet Capr. in 2. d. 28. q. 1. a. 3. ad 2. ubi docet Deum
promoueri voluntatem, et determinari eam ad bonum, et in p. d.
45. q. 2. in solut. ad arg. con. 6. am Conclusionem, docet q. 2. sine
naturalis sit, sine libera non pot. ageri, nisi Deus coefficat, et praeficiat.
D. etiam Bonau. nobis, cum tenet in p. d. 40. a. p. 2. part. articuli,
in alijs aut locis nihil dicit in fauorem Molinae.

D. Absq. ullo fund. allegat Alenti pro Molina, quia ipsum dicit praeiam
Dei et prouid. non imponeri necessitatem vobis, nec tolleri libertate
arbitrii.

E. Solon allegatur Driedo. fol. 29. Nam ab illo folio, usq. ad folium 34.
procedit argumentando con. ueram concordiam praeordinationis,
et liberi arbitrii, ad Molina utitur argum. a. aliorum pro diffinit. e.
et enim in locis, ubi resolutorie suam tenet sent. docet expressis,
quod Deus mouet, et determinat liberum arb. ad actiones liberas, docet
ad tract. 6. di. captiuitatis, et ad mot. generis humani cap. 2. fol. 151.
et fol. 152. et fol. 153. pag. 2. item et lib. di. concordia liberi arbitrii c. 4.

Molina

J. Tenet Corduba lib. 1. q. 1. q. 1. dub. 8. et 9. et 10. et 11. et 12.

Ad hoc responsio

J. falsi allegatur Corduba pro Molina, nam in eisdem locis ab illo in-
dubiti tenet expressi dari auxilium efficax, quo deus moveat voluntate
hominis ad actus liberos, et cum tali efficacia salvari libertatem mi-
arbitrii, et voluit in terminis arg. quo Molina convincitur, ut
patet dub. 9. et 10.

Molina

G. Tenet Gab. in q. 2. d. 38. q. conica ar. 2. concl. 2. dist. 41. q. conica concl. 2. et 3. et in 2. dist. 37. q. conica a. 1. l. 1. q.

Ad hoc Resp.

G. In omnibus his locis nihil fauet Gab. Molina, quia tantum
docet quod voluntas dum libere se determinat ad bonum, vel
ad malum dist. autem 41. nihil dicit ad propositum molinae,
unde abq. fund. pro illo allegatur.

Molina

H. Tenet neg. Aviminentis in 2. d. 34. a. 3. ad 8. et in 1. d. 38. q. 2. a. 2. arg. 8. contra Scotum, et q. 1. a. 3.

Ad hoc Resp.

H. Expressè nobis fauet neg. Aviminentis in 2. d. 26. 27. et 28. q. 1. a. 3. maxime in responsione ad 2. ubi docet, quod deus non
solum iuvat liberum hominis arb. causando immediate ipsum actum,
sed etiam movendo potentiam ad illum, et infra dicit, quod voluntas
operatur applicata, et mota a deo, in qua motione inquit neg.,
voluntas non necessitat. et adducit in eius confirmationem
D. Augustinum lib. de gra. et lib. arb. dicentem; certum est nos
velle cum volumus, sed ille facit, ut velimus bonum, certum est nos
facere cum facimus, sed ille facit, ut faciamus quod bono vires effi-
caerimus voluntati. Nec in locis inductis fauet molinae, nam in 1. sententiam citato tantum
docet, quod voluntas divina nullam in contingentia, vel act. voluntaria necessitatem
causat. In 2. dist. 37. nihil dicit de determinat. physica in favorem molinae.

Molina

I. Tenet Thomas Staplet. in 4. de iustificacione cap. 8.

Ad hoc responsio

I. falsi allegat. Staplet. nam in tomo di iustificac. lib. 4. di. gratia, et
lib. arb. cap. 8. et tribus sequentibus docet esse constitutum aux.
dei efficax secundum 1. et ut est a deo, quod probat multis testimoniis
saris scripturis, et d. Aug. et d. Thom. cuius efficaciam, inquit, pendere
1. et principaliter ab ipso deo, quam recipiatur in lib. arb. quod tamen
negat Molina, ut constat ex 3. Prop. illius sup. a nobis damnata,
et cap. 11. citato distulit arg. quibus Molina convincitur, immo in cap. 8. a Molina cit. nobis
tenet, autem enim efficacis gratis oporem exponit. Aug. stare cum libertate arbitrii.

Molina

K. Tenet Dionysius Cacerius in 2. d. 25. a. 2. 3. Alvar. Delag. l. 2. de planctu l. 1. c. 8. et nullatenus de sub. sione i. d. 47. q. 1.

Ad hoc resp.

K. Dionysius abq. fundam. allegatur pro Molina: quia tantum docet actus
meritorios seu demeritorios liberos, ad et quod voluntas in suis actibus
non cogitur. Alvarus Delagius c. 8. citatur. 8. unde notandum
est. q. loq. rurs. sent. nam de quod remouet, ostendit nullam
repugnantiam habere cum libertati arbitrii. Nullatenus aut

di' dubitatione esse est pro nobis non solum in ii. 2. 38. q. 1. ubi docet, ab eterno deum omnia p[re]determinare, et diffiniere, et quod tanq[ua]m prima causa determinat causa
secundam etiam liberam ad producendum actum proprium, sed et in l. c. pro Molina
facetur. n. auxilium dei efficax. dum ait, quod deus aliqua vult efficaciter,
et aliqua remitti, et ostendit ibi aliud dicit, quod Molina fauceat, solum in
inquit, quod homo libere peccat, et libere p[ro]ducit actum meritorium.

Molina

Ad Ec. Resp.

L. Tenet Albertus Magnus
in d. 46. a. 1. et d. 39.
ar. 4. et d. 40. a. 17. et
d. 41. a. 3. Jaueilli
opus di' p[re]d[ic]t[um].

L. Absq[ue] fundam[en]to allegatur Albertus Magnus. Nam in d. 46.
a. 1. solum inquit, quod voluntas dei non habet necessitate
coactionis, sed immobilitatis exord[is] causa ad causatur,
et hoc inquit, non tollit libertatem, sed magis eam con-
firmat. Ita dicit Albertus in solum. conis in contrariis,
in quo nobis potius fauet, quam Molina. In d. aut

39. a. 4. nec verbum reperitur ad propositum Molina, nec similiter in d. 40.
a. 17. et d. 41. a. 3. Nec dubium est Molina opusculum illud Jaueilli pro si' adou-

ceri, cum contet illud opusculum ab Inquisitoribus esse prohibitum. Non. n. de-
cet avros Theologos, et veritatis Magistros patrocinium a libris per rectissimum
Inquisitoris Tribunal damnatis implorari, ne contumilem damnationis centu-
ram incurrant.

Molina

Ad Ec. resp.

M. Tenet Franciscus Car-
tagena l. di' p[re]d[ic]t[um].
d. 4. p. 67. prop[os]itio. 1. et 2.
et dicitur in d. 2. pag.
337.

M. Absq[ue] ullo fundam[en]to allegatur Cartagena pro Molina,
etenim in l. de p[re]d[ic]t[um] et reprobat[ur]. Dominum,
et Angeloum aperti' docet omne auxilium divinae gr[ati]e
esse p[re]cuium, et influens non solum in effectum,
sed et in liberum arbitrium, et idem repetit discursu 8. pag. 207. Et discursu 4.
fol. 59. docet, quod p[re]determinatio infallibiliter sortitur suum effectum, et assignat
zonem, quia scilicet p[re]determinatio dependet a voluntate dei absoluta, que
semper impletur, iuxta illud, omnia quecumq[ue] voluit, et correspondet ibi

pat' a Molina
usc. Jaueilli
libitum.

in terminis argumento, quo Molina conuincitur ad negandam efficaciam
 auxilij. diuini, prout est a Deo praedeterminantes nostram uoluntatem ad
 bonos actus, et inquit, quod uoluntas se libere determinat efficienter,
 ita Deus eam determinat efficienter. Unde dicitur, uoluntatem moueri
 a se, non excludit hoc, quod est moueri a Deo, tanquam a p^a causa efficien^t,
 et assignat rationem cuius. cum d. Thoma, et Sicutano, quia Deus attemporatum
 conuertitur cum causis secundariis, et cum sit agens perfectissimum, attingit
 efficaciter omnem effectum uoluntatis, non tantum, quantum ad substantiam
 actus, sed etiam quantum ad omnem modum libertatis, et contingentiae,
 quam habet. In alijs autem locis inuictis nihil dicit assertiue, et conuulso-
 riae in fauorem Molinae de praedeterminatione physica in actibus supra-
 naturalibus, de quibus est uera praesens controversia.

Molina

Ad hoc resp.

H. Denit ^{Decanus} Louan. H. Falso allegatur Decanus pro Molina, nam a. 7. d. 1. b. ar. 6.
 a. 7. con. Galium pag. 281. pag. 305. linea 24. docet, uoluntatem nram a ipsam determi-
 302. concl. 7. pag. 304. id. rare, sed tamen sub determinat e. Dei, cum qua, inquit, saluat^r.
 io. et Marilius in i. q. 45. a. 2. nostrae uoluntatis libertas. In cuius confirmationem adducit aliud
 et Rosennia. 36. con. Tullium, Sapientis 8. attingit a fine usq. ad finem et pag. 308. circa
 et Ludouicus Vinijs. de Cui. finem, dicit, quod in ijs, quae pertinent ad pietatem,
 Dei c. 9. neq. uoluntatis ad ea opera determinatio fit sine
 peculiari ex Dei proposito dispositione. Et pag. 281.
 inquit, quod ad Dei providentiam pertinet mouere omnia secundum conditione
 eorum, et subdit, quod si Deus uoluntatem ad aliquid moueat, impossibile est
 eae propositioni, quod uoluntas non moueatur, quamuis absolute possibile
 sit non moueri. Marilius nihil dicit ad propositum Molinae. Rosennia aut
 contra Molinae est exegese, nam in eodem a. 7. b. facetur cum d. Aug^{us}. Deum mo-
 uere uoluntatem, et eam inclinare, et uertere, quae uoluerit absq. praesud. proprijs
 libertatis. Ludouicus uinjs tantum docet eominem esse liberi arbitrij, unde

absq[ue] fundamento pro Molina allegatur.

Molina

Ad Eac[um] responsio.

Q. Tenet Bellarminus tom. 3. controuersia 3. l. 4. di. gra, et lib. arb. c. 14. et l. i. c. ii. 12. et 13. et l. 6. c. 15. et Hier. Perez i. p. g. 27. a. 7.

Q. Falso allegat pro se Molina Bellarm. in l. de gra, et lib. arb. c. 12. Jbi. n. inquit expressi, quod sent. illorum, qui asserunt, quod uocatio, et collatio auxiliorum Dei pendet a libera hominis uoluntate, itaut d[omi]ne non sit efficax ad mouendum infallibiliter liberu[m] arbitriu[m], euertit fundamentu[m] predestinationis, cuius infallibilitas ex eo pendet, quod electis Deus efficacem gra[m] tribuit, et in eodem cap. 10. refert circa efficaciam gratis sententiam, quam tenet Molina in 4. prop. supra damnata, et dicit, eam esse alienam a sacris literis, et a D. Aug. l. di. Præd. Sanctoru[m] c. 8. ubi ait, gratiam efficacem a nullo corde respuere, et lib. Spir. ad Iuam c. 34. et Epist. 107. ad Vitalem. Et lib. 6. di. gratia, et lib. arb. c. 15. tenet expresse Bellarminus sent. Romistarum circa efficaciam grae, quamuis c. 12. cit. illam prius impugnauerit. Hier. Perez i. p. cit. non negat efficaciam grae p[ro] uicia libero arb.; unde absq[ue] fund. pro Molina allegatur.

Molina.

Ad Eac[um] Responsio.

Q. Tenet Almain. tract. i. Moral. c. 1. et 2. Et Ambrosius Casden. l. de prese. par. i. c. 2. Et par. 2. et l. de pres. di. A. Sanctoru[m]

Q. Almain. non loquitur di' actibus supernaturalibus, per quos homo proxime disponitur ad gra[m]. Molina uero etiam in di' actibus negat efficaciam auxilij diuini p[re]determinantis uoluntatem. Ambros. Casden. loquitur de p[re]dest. et saltem non negat di' B. Virg. et Apostolis p[re]determinatos esse absolutam, et efficacem uoluntate; credit enim aliter non posse saluari loca scriptura ad Ep[ist.] i. P[re]determinauit nos in ipso, ut essemus Sancti & Molina uero dicit, etiam

B. Virginiem, et Apostolos non fuisse à Deo prædeterminatos absoluta, et efficaci
uoluntati, ut patet ex 7. eius prop.^{ne}

Molina.

Ad hæc Responsio.

R. Tenet osorius l. 9. de

Just. et Vacarius in p.^o

d. 40. q. unica in fin. et 4.

d. i. q. 4. et Armacanus

lib. de quest. Armenorū

ferè per totum librum.

R. Iniuriam tibi facit Molina patrocinium ab huiusmodi
auctoribus perquirendo. Nam Hier. osorius l. 7. de Just.^a

erroneè defendit, nullum in paruulis esse peccatum origi-

nale, quod uerè sit culpa in illis existens. Similiter

etiam Joannes Vacarius alium tenuit errorem, qd

scilicet Deus sicut non uult peccata, ita etiam non

uult bona opera, sed solum uult ea permittere, et ex

hoc erroneo principio infert sent.^m Molina, quod scilicet Deus non prædetermi-

nat uoluntatem ad suos actus. Armacanus etiam in illo lib. ib. cit.^o aliquas

sent.^{as} docet erroneas, et præsertim, quod præscientia Dei non est di. futuris

contingentibus. Qui tales docent errores, indigni sunt, quod à Doctoribz

Catholicis adducantur pro sua sent.^a Nec sufficiunt reddere aliquam pro-

positionem probabilem, ubi tot Sancti Patres, et Doctores Scholastici sunt

in oppositum.

Molina

S. Tenet Oclam. in i. d. 38. q. unica arg.^o quoddam contra Scotum. Maior. i. d.

40. q. 2. ^{August.} in Moral. c. i. Filiareus lib. de Prædest. c. ii. Summanus

opus. de elect. d. et 4. contra Magdeburgenses c. 2. Bernard.^s de

Panaco 3. par. Summa contra Pelag. c. 3. Vualdens. primo doctrinalia.

21. usq. ad 28. Albertus Pighius 8. de liber. arbitr. c. 2. et seq. et præ-

sertim c. 4. et l. 6. Petrus Aurelius Venet. August.^s in oppugnatione lu-

theranand. assertionū digress.^o 3. de press.^a et libero arb.^o Parua. l. 4. Ortho-

doxarum assertionū. Bartholomæus Camerac.^s in Dialogis Catholicis c. 9. 8.

4. et Dialog. 2. de lib. arb. c. 8. Julius Cyrenæus 8. de fato c. 3. ii. et

12. ib. et 21. Vdalricus apud Cartesianū i. d. 46. q. i. Aegid.^s eadem dicit.

q. i. a. i. et opuse. de p̄dest. et p̄assi. c. 2. et 3. et 2. d. 40. q. 2. a. 2. et q. 3. a. io.
 censura orientalis lulecia c. 18. Jacobus Gorseius lib. de Judificat. c. 4.
 Joannes de Bononia de P̄dest. Andreas de Castonovo i. d. 22. per varias
 quæstiones. Valentia. i. d. 8. q. 3. punct. 4. 5. de gratia efficacia, et lib.
 de gratia par. i. Procopius Gaxius Gen. i. p. 29. ac deniq Petrus Avatus
 Paradoxa 74. de P̄dest. et Coterus in controversijs.

Ad hæc Responsio.

S. Molestum est, et censoribus fidei valde onerosum sigillatim censeri, quæ p̄s-
 allegati doctores docent circa efficaciam auxilij divini, quam negat Molina,
 et circa auxilium p̄determinans voluntatem ad suos actus. Nihil. n.
 ferè aliud docent, quàm doctores, quorum sent. ad supra adduximus. Et dato
 quod unus, aut alter infimi nominis consentiat cum Molina, indignum
 profecto est, quod propter unius, aut alterius auctoritatem in re gra-
 uissima communem 18. lum, et omnia ferè Scholasticorum, qui
 ceute sentiunt, opinionem relinquant, et erroris nota damnet, quod
 absq magna illorum iniuria, et Christianæ religionis irreuerentia fieri
 non potuit.

Posterea nullus ex his doctoribus docet, quod in actibus supernaturalibus
 per quos homo proximè disponitur ad grām, de quibus est potissima nra
 controversia, non moveatur, nec p̄determinetur voluntas hominis
 efficaciter à Deo, salva tamen eius libertati, quamvis unus, vel alius
 asserat, quod in actibus liberis divinis, non sit necessaria cuiusmodi
 p̄determinatio. Et quamvis nobis certissimum videatur, quod
 ad omnes actus bonos, necessariū est auxilium Dei, grām mouens, et
 p̄determinatio divina, tamen multis maiori certitudine certum
 est, esse necessariā ad actus supernaturales, maxime illos, per quos homo
 proximè disponitur ad gratiam, et ratio eius maiori certitudine,

desumitur ex d. Thomas 1. 2e q. 68. a. 2. in corpore, ubi ait, quod forma
 naturalis perfectioni modo participatur ab homini pro isto statu, quam forma
 supernaturalis, nam habitum supernaturalium habetur quasi imperfecta
 possessio, imperfecte. n. diligimus, et cognoscimus Deum pro isto statu.
 Manifestum est autem, inquit S. Thomas, quod unūquodque, quod habet
 perfecte naturam, vel formam aliquam, aut virtutem, potest perse
 secundum illam operari, non tamen exclusa operatione Dei, qui in
 omni natura, et voluntate interiori operatur, sed id, quod imperfecte
 habet naturam aliquam l. formam, non potest perse operari, nisi ab alt.
 moueatur, sicut sol, quia est perfecte lucidus, perse ipsum, potest illu-
 minari, luna autem, in qua est imperfecte natura lucis, non illumi-
 nat, nisi illuminata. Hæc S. Thomas, ex qua doctrina infert sta-
 tum, esse necessariū, quod voluntas nostra moueatur a Deo ad actus
 supernaturales; Et de ijs actibus procedit nostra potissima contio-
 uentia, et desentio inter nos, et Molinam, maxime quando talis actus
 sunt dispositiones ad gratiam, sicut sunt prima contitio, et primus
 actus caritatis, per quos peccator conuertitur in Deum omnipotentem,
 oportet. n. quod ultima dispositio tribuatur principali agenti, indu-
 centi formam, et quod ex motione illius procedat.

Molina.

Ad hæc Responsio.

Q. Hi Auctores magna ex
 parti clarissime id dicunt,
 ex alijs uero per euidens,
 aut probabilis consequentia
 deducitur, ut legenti patet.

Q. Nullus ex Sanctis doctoribus dicit, quod uult
 Molina, neq. alius Scholasticus, nisi unus, aut
 alter minimè auctoritatis, Neq. id deducitur
 ex aliquo illorum per euidens, neq. per proba-
 bilem consequentiam; licet enim ex hoc quod homo
 sit liberi arbitrij, non sequitur, quod uoluntas
 eius non moueatur efficaciter a Deo, Hæc. n. contr.^o tenet ex opposito consequenti
 ad oppositum antecedentis consequentia luteri, qui ex hoc antecedenti, Deum

absoluta,

absoluta, et efficaci voluntati uult fieri bona, quæ homo facit, atq; illa præscit,
 et prædefiniuit, mali uultit. q. liberum arbitriū est res de solo tribulo. Vi-
 deant igr Censores fidei, et iudicent, An isti modus allegandi Sanctos, doc-
 tores, et Scholasticos sit sincerus, et planus, et sine cautela aliqua, et dolo,
 qualis Theologum Catholicum decet, et qui ueritatem defendit, uel qualis
 modus sit: Nam enotes mendacijs protegeni maxime displicet punita ue-
 ritati, et uidebitur quædam ueritatis delusio simili, eorum, qui Isaia
 28. dixerunt, Sofumius mendaciū spem nrām, et mendacio protectitumus,
 quos idem Propheta in eodem capite uiros illusos appellat. Audite
 (iniqui), uiri illusos, qui dominamini super populum meum, et
 mendacio protecti estis. Hoc unum S. D. H. rō tota Hispaniæ prouincia
 suppliciter postulat, ut loca Sanctorum ab Aduersarijs allegata exami-
 nari faciat, et maxima attentione perpenderi, ut honor illis dēbitus,
 quem doctor Molina suis falsis allegationib; abstrulit, restituatur;
 et ueritas, quam ueluti canes primi illius, catuli Patris N. Dominici
 filij pro defensione Gregij Domini latrantes defendimus, fiat manifesta.

Alij autē dōs, qui tenent dari auxilium efficac,
 promouens uoluntatem salua illius libertati.

Præter allegatos doctores confirmant nrām sententiam alij quamplurimi,
 inter quos est B. Bernardus in tract. di gratia, de lib. arb. maxime
 in fine tractatus ubi ait, quod Deus mouet uoluntatem, et illam appli-
 cat operi. Et in lib. de interiori domo c. 68. inquit, quod Deus mouet
 omnia, et omnia gubernat.

D. Athanasius super c. 2. ad Ep. explicans illud, Ipsius n. factura sumus,
 creati in operibus bonis, quæ preparauit Deus, ut in illis ambulemus, do-
 cet etiam nostram uoluntatem a deo imitari, et omnia opera bona
 esse a deo preparata, et prædefinita.

D. Anselmus, qui circa annum Domini 800. scripsit in Apocalypsim c. ult. in illud Gratia Domini N. Jesu xpi uobiscum, ubi ait, et proueniente gra saluamur, et subsequenti iustificamur. Ipsa n. precedit Dominum, ut ei, quo pergeni debeat, iter ostendat; Ipsa et subsequitur, ut ad id, quod ostendit, etiam impellat; ubi uerbum impelleri efficaciam importat auxiliij promouentis.

Richardus de S. Victori lib. 3. de contemplat. aig, et lib. 3. de Trisp. aig ad contemplandum ferè per totum, et lib. 3. de Benjamin maiori par. i. de contemplat. c. 28. et super psal. 28. par. 2. in illud Vox Domini in uirtute.

Joannis Ruysbroecius lib. i. de ornatu spiritualiu nuptiaru c. i. de uita actiuosa, et lib. 2. c. 60. 61. 62. 63.

Do. Egidius Columna S. A. L. Card. in 2. sent. d. 5. q. 2. a. 1. ubi sic ait: Ut uelit bonum gratis, et ut conuertatur ad Deum anima conuersione, per quam recipit gratiam, requirit specialem Dei impetum, et motionem, quam sequenda dicitur, Conuerti ad Deum, et habere dispositionem ad gram. Idem docet in tract. de Passib. et Passu.

Joannes Celsus Centuria 3. de predest. puncta 6. ubi ait notum esse, quod cum Deus efficaciter mouet hominem, ut se disponat ad gram, infallibiliter acquirit illam. Et in tract. de lib. arb. contra Iudeum in Inclusionion c. 31. docet, Deum mouere causas liberas, salua eand libertate.

Claudius Episcopus in Commen. super 2. epist. ad Thimoth. n. 10. pag. 58. in illa uerba, Ad omne opus bonum paratus.

Petrus Nigrosius quondam Iesuita in Commen. ad Summa Theologiae D. Bonauenturae I. D. N. Clementi viij. dedicatis. i. par. 9. 14. a. 6. dub. 2. Concl. i. ubi docet, omnes actiones bonas supernaturalis, et moralis esse a deo predefinitas in particulari ante prouisionem deterni-

nationis voluntatis Sumane. l. q. 15. a. 2. dub. 3. et q. 18. a. 4. concl. 2. et a. 8.
dub. 3. in resp. ad V^m punctum, ubi inquit, quod auxilium efficax est
constituendum distinctum ab aux^o sufficienti, et subdit hoc negari non
posse sine periculo erroris, assertuq; id esse definitum in Cone. Arausicano.

Do: Card. Caiet. i. par. q. 22. a. 4. et q. 105. a. 5.

Do: Card. Gran. Cur. Solutus super cap. 6. Joannis in illa uerba. Nemo
pot uenire ad me, nisi Paterq; Amot^{ne} 20. et 21. et super c. 3. Joann. in
illa uerba. Spiritus ubi uult, spirat, In quibus locis docet, quod cum
efficacia diuinae motionis saluatur arbitrij libertas.

Ferrariensis 3. contra gent. c. 70. et 148. et 149. et 150.

Magr Bartholomaeus Medina p^a 2^a q. 109. a. 10.

Gran^{cur}. Hierlmannus Cant. i. in illud. Inde me postea, et in illa
uerba Psal. 58. et misericordia eius frequeniet me.

Michael a Medina lib. 3. de recta in Deum fide. c. 1.

Jeronianus de uello fillo Epus Lucen quasto q. super p^m tomum
D. Chritost. et super p^m et 2^m tomum D. Aug^m. quasto 8. et 10.

D. Antonin. tom. 4. tit. 9. de diuina gra sup illa uerba Psal. 42.
Emite lucem tuam, et ueritatem tuam, Pertum in c. 4. S. i. et 2.
et c. 5. S. 4. et 5.

Magr Sanso lib. 2. di' locis c. 8. S. Deinde id quod statuendi est.

Michael di' Palatio in i. d. 46. et 47. disp. i. fol. 271. ut. 3. et 4.
et fol. 222. et in 2. d. 25. disp. i. de libero arb^o.

Heruauus in i. d. 38. q. 1. et d. 46. q. 1. S. quantum ad 3^m et q. 2. ubi
docet, quod praedeterminatio Dei non tollit a'ribus suam contrigentia,
sed potius eam causet.

Petrus a Soto lib^o. de Inbit^{ne}. Sacerdotum tract. di' offic. Poenit^o.
lect. 8. de origine, et p^{ne}. Poenit^o. et lect. 9. de Compar^{ne}. diuinae
gr^{ae} ad actus poenit^o. fol. 180. in inquisitione Louanenti 1566.

Sapientissimus magr. Victoria in suis manuscriptis p^a par. q. 83. de
libero arb. a. i.

Joannes Viguierus in Comm. sup. Epist. ad Romanos in illud, non est uo-
lentis, neccurrentis, et in Instit. Theolog. c. 9. de grā Dei §. 2. fol. 108.
in ingressione Parienti 1558. et c. 10. §. 4.

Dionysius Aichel in Comm. sup. Proverb. c. 21. in illud, sicut diuitio-
nes aquarū, ita cor Regis in manu Domini.

Franc. à Cristo in l. d. 39. de diuina provid. fol. 96. et tribus seqq.
§. Concedunt igr. ubi nrām sent. confirmat auctoritati d. Thomae.

Idem docet d. 40. et 41. de diu. provid. q. 4. pag. 116. §. magnus.

Thomas de Argentina in i. d. 45. 46. q. 2.

Scotus. in i. d. 39. 2. par. dist. 5. vii ad contingentiam eorum.

Nicolaus de Nis. tract. i. par. 3. part. 2. in disp. diuinis uol. t^{er}
extensione, et in disp. de diuinis uoluntatis impletionē, et in disp. de
diuine scis certitud.

Joannes Vassolis in i. d. 42. q. unica, et d. 38. et 39.

Denz d. Negocius magnus lib. 16. moral. c. 10. in illa uerba Job
22. qui n. humiliatus fuerit, erit in gloria. Et lib. 18. in illud Job. 28.
Sapientia uero, ubi inuenitur, maxime commendat grām Dei p^{er}gruā,
et eius efficaciam i. ubi de grā illa efficacissima, qua Latho in cruce
subito mutatus est in uiuū alterū, agit optime, et eandem doctrinā
tradit l. 14. moral. in Job. circa finem.

Cum igitur tot Sancti Patres, tot Scholastici Doctores teneant ex-
presse dari auxilium Dei efficax p^{ro} mouens uoluntatem salua ipsius
libertati, et non solum S. Patris, uerum etiam Conc. Arausicanū
hanc controuersiam ex parte definiēti, ad hanc causam reuelanda,
non oportet a Deo nouam reuelationem expectari. Nam abunde
satis ex S. Patrum sententia in sacrarū litterarū interpretatione,

et antiquorum Conciliorum, ac summorum Pontificum decretis definiti,
 ac decidi poterit. Sed dicunt Molina, et eius Sectatores, se capere
 non posse, nec intelligere, quomodo cum efficacia auxiliij diuini li-
 bertas arbitij nostri salua permaneat. quibus nos respondemus
 credant id, et intelligant, Scriptum est enim, si non credideritis,
 non intelligetis. Unde D. Aug. lib. de bono perseuerantis c. 14.
 ait; Numquid propterea dicturi sumus, quod ita esse perspicimus,
 non ita esse, quoniam, cur ita sit, non possumus inuenire? Num-
 quid ideo negandum est, quod apertum est, quia comprehendendi non potest,
 quod occultum est? ¶

